HEDI HAUSER

PRIETENII DIN PĂDURE

EDITURA TINERETULUI

Ilustrații de VLADIMIR GRESCENKO

HEDI HAUSER
WALDGEMEINSCHAFT „FROHER MUT"
1956
JUGENDVERLAG BUKAREST

PRIETENII DIN PĂDURE

Intr-o pădure mare, atît de mare, încît un melc nici în zece ani nu ar fi putut s-o înconjoare, trăia un mic și vesel popor.

Intre rădăcinile copacilor, în scorburi, pe crengile arborilor și în cuiburi trăiau micuțele vietăți, care umpleau întreg codrul cu ciripitul, zumzetul și forfoteala lor. Toate erau harnice; și furnica, și albina, și gîndăcelul munceau întreaga zi. Noi cetăți, noi cuiburi răsăreau ca ciupercile, din pămînt, iar pădurea era străbătută în lung și în lat de o măiastră împletitură de poteci și potecuțe.

Multe, multe se întîmplau zilnic: atît de multe, încît nici nu mi le mai amintesc pe toate. Micuțul popor trăia o viață veselă și pașnică. Și dacă viespile și țînțarii nu s-ar fi învrăjbit mereu — fiindcă fiecare dintre ei se fălea că e stăpînul celui mai lung și ascuțit ac — ar fi domnit liniște și înțelegere deplină. Numai straja pădurii a izbutit pînă în cele din urmă să-i astîmpere și să le potolească certurile.

Vorbesc despre strajă, uitînd că nici nu v-am pomenit încă despre așa ceva! Da, în pădure stăteau de pază nenumărate santinele și niciuna nu și-ar fi părăsit postul pentru nimic în lume. Despre ele, însă, vă voi povesti mai tîrziu; aflați mai întîi cum micii locuitori ai pădurii s-au adunat laolaltă si cum își petreceau ei vremea, și cu munca, dar și cu jocurile!

Incep, și cine are urechi, să asculte...

POVESTEA LUI CRICRI — TAIETORUL DE LEMNE

Acolo unde cîmpia largă e tăiată în curmeziș de brîul de fagi și stejari falnici și unde se înalță un munte acoperit de brazi și de molifți, într-o scorbură a aceluiași copac se aflau

atît cetatea furnicilor, cît şi sălaşul albinelor. Furnicile şi albinele se înţelegeau de minune şi trăiau în prietenie, văzîndu-şi fiecare de treabă.

Intr-o zi, furnica Sprintenica o scăpă pe albina Zum din plasa unui păianjen uricios, sfîşiind pînza în care nimerise albina. De atunci se legă între ele o prietenie trainică. Celor două prietene li s-a mai alăturat cu timpul şi buburuza Şapte-puncte, cu toată numeroasa ei familie, care era şi ea chiriaşă a aceluiaşi copac. Asta, deşi între buburuză şi furnici dăinuia o veche duşmănie.

N-aş putea să spun dacă gîndul cel bun i-a venit albinei, furnicii sau buburuzei. Cum a fost, cum n-a fost, iată că într-o bună zi cele trei familii au hotărît să muncească laolaltă şi să culeagă roadele împreună. Zis şi făcut. Furnicile sînt meştere la zidit, albinele se pricep să facă miere, iar buburuzele ştiu de minune să crească purecii de plante. Işi împărţiră cît mai bine munca pe care o aveau de făcut, şi lucrurile mergeau straşnic, toţi fiind mulţumiţi cu orînduiala cea nouă.

Dar într-o seară, Sprintenica veni alergînd într-un suflet:

— Inchipuiţi-vă... şi se aşeză să se odihnească puţin ca să poată vorbi mai departe, atît de tare fugise. Inchipuiţi-vă! Cricri vrea să vină şi el alături de noi. Inchipuiţi-vă aşa ceva! Cricri şi noi!

— Cum? Ce-ai spus? Cine? Cricri-greierul? Nemaipomenit!

Parcă se zăpăciseră toate: şi furnicile, şi albinele, şi buburuzele. Repede ca vîntul, Iepurilă — poştaşul şi toboşarul pădurii — fu trimis să sune adunarea. Şi după ce se adunară cu toţii, începură să se sfătuiască dacă să-l primească sau nu pe Cricri în întovărăşirea „Voie bună".

— Sînt hotărît împotrivă, spuse o albină încăruntită. Unde o să ajungem dacă o să trebuiască să hrănim toţi leneşii şi trîntorii? Ar însemna să tot muncim şi să muncim, iar la urmă să nu ne alegem cu nimic. Nu! sînt hotărît împotrivă!

— La urma urmei, eu zic să-l chemăm pe Cricri, să ne spună el ce vrea. Apoi să audă şi părerea noastră, socoti de cuviinţă buburuza.

Bună vorbă! Iepurilă îşi luă iar picioarele la spinare, şi nici n-apucase cucul să cînte de două ori, că el se şi întoarse cu Cricri.

Iată-l dar pe Cricri adus pe neaşteptate în mijlocul zgomotoaselor furnici, albine şi buburuze, atît de sfios, ruşinat şi înfricoşat, c-ar fi vrut mai degrabă să-l înghită pămîntul sau, cel puţin, ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. Dar cum lucrul ăsta n-ar fi fost tocmai frumos — căci, de, se cheamă că fusese poftit — se tot sălta încurcat de pe un picior pe celălalt, căutînd să pară nepăsător.

— Ei, hai, spune, ce vrei? îl imboldiră din toate părţile. Cricri îşi luă în sfîrşit inima-n dinţi şi spuse:

— Ce vreau? Vreau să fiu primit în întovărăşirea voastră.

— Oho! Păi asta nu-i chiar atît de uşor, băieţaş! spuse, înţepat, o furnică bătrînă. La drept vorbind, ce te pricepi tu să faci? Ştii să zideşti cetăţi? Habar n-ai. Ştii să faci miere? Nici asta! Ştii să creşti pureci de plante? Nici gînd de aşa ceva. Cu alte cuvinte: nimic, nimic, nimic!

— Dar ştiu să cînt frumos, răspunse Cricri, plin de modestie.

— Ha! ha! ha! Ați auzit? Știe să țiriie puțin din ferăstrău! Și asta se cheamă la el cîntat! Ha, ha, ha!

— Dar nu știu numai să cînt. Mai știu și altele. Iar ce nu știu, mai pot să învăț. Că doar nu mi s-a gheboșat încă spinarea de bătrînețe.

— Adică ce mai știi?

— Știu să tai lemne.

— Știi să tai lemne? Mda... mda... Să tai lemne, spui?

— Dar asta-i nici că se poate mai nimerit! Buburuza își vîntura prin aer toate cele șase piciorușe. Tocmai asta ne și lipsește: un tăietor de lemne priceput.

— Va să zică mă primiți, nu? Și chipul necăjit al lui Cricri începu să se lumineze.

— Domol, domol, băiețaș! Graba strică treaba. Voi ce credeți? întrebă furnica cea bătrînă pe cei de față. Să-l primim?

— Da! da! da! se auziră voci din toate părțile, și... cît ai zice pis, greierul se și dase peste cap de bucurie, făcînd o săritură cum nu se pomenise pînă atunci și nici nu cred că se va mai pomeni vreodată. Numai albina cea bătrînă clătina îngrijorată din cap.

— Fie! Să-l primim, dar deocamdată ca încercare. Acuma, Cricri, nu-ți mai rămîne decît să ne arăți că ești harnic și că poți face treabă bună. Dacă o să te lași pe tînjală, poți să-ți iei valea, fiindcă n-o să ne placă să avem de-a face cu tine. Dar dacă o să fim mulțumite de tine, ei!... atunci te luăm în întovărășirea noastră.

— O să vă arăt eu ce sînt în stare să fac! Pe legea mea de greier!

*
* *

Hei-rup! Hei-rup! Hei-rup! Una după alta, bîrnele erau așezate unde se cuvine. Buburuzele băteau cuiele cu niște ciocane uriașe. Munca era anevoioasă, totuși mergea înainte. Hei-rup! Hei-rup! Încă și încă o bîrnă. Furnicile își ștergeau nădușeala! „În sfîrșit! Gata și ultima! Pînă mai vine altă încărcătură, putem să ne mai odihnim puțin". Se culcară toate la umbra răcoroasă a ierbii.

Zzzz! Zzzz! se auzi deodată în văzduh. Stop! Luntrea zburătoare, purtată de patru albine, se opri. Și acum, surioarelor, din nou la treabă! Toate furnicile porniră la lucru cu mai mult zor. Într-o clipă în luntre nu se mai afla nimic. În schimb, în atelierul greierului stivele de lemne se înălțau tot mai sus.

— Ei! Acu să te văd, Cricri! Ia arată-le tu ce poți! își spuse greierul. Ferăstrăul lui despica din ce în ce mai repede buștenii. Hîșșș-hîșșș! Unul! Hîșșș! Hîșșș! Încă unul! Furnicile nici nu erau în stare să care bîrnele atît de repede pe cît de repede lucra Cricri. Bucurîndu-se în sinea lui de privirile pline de admirație ale furnicilor, Cricri tăia din ce în ce mai iute. Nu trecu mult și toate bîrnele se aflau stivuite frumos, una lîngă alta. Abia acum avu și Cricri vreme să se uite în jurul lui. Și rămase cu gura căscată. Făcuse treabă, nu glumă!

Apa izvorului era atît de adîncă, încît nu puteai sta în ea nici pe picioroange! Şi totuşi, dacă era vorba de ridicat podul, apoi bîrnele trebuiau întărite una după alta. La treaba asta veniră în ajutor şi albinele. Fiindcă ele puteau zbura, cîteva ţineau bîrnele de capătul de sus, pînă cînd izbuteau să le proptească bine. După aceea veniră la rînd ciocănarii, ca să bată cuiele, şi apoi ceilalţi.

— Ia spune-mi, — întrebă Cricri o furnicuţă care trecea grăbită, — de ce trebuie să aducă albinele lemn de dincolo de apă, cînd şi aici se găseşte din belşug?

— Cum, de ce? Pentru că aici n-avem lemn bun. De-am face podul cu lemn de-al nostru, n-ar prea ţine vreme lungă.

— Dar eu tot nu înţeleg. La urma urmei ce nevoie avem de pod?

— Of, prostuţule! Nu ţi-am spus doar că ne trebuie lemn pentru construcţie? Cum vrei să-l trecem de pe un mal pe celălalt? Avem multe de clădit, nu numai podul. Şi dacă ne-am pus pe lucru, cel puţin să facem totul cu socoteală.

— Dar albinele ar putea să aducă tot lemnul cu luntrea lor zburătoare, spuse Cricri.

— Sigur că da! Numai că, vezi tu, aşa treaba merge prea încet. Şi apoi, dacă o să punem numai albinele să clădit, cine o să culeagă miere? Că uite, mierea ne place şi nouă, furnicilor! Ba chiar ne place foarte mult.

— Aşa, va să zică.

— Aşa. După ce o să facem podul, o să-şi poată vedea fiecare de rosturile lui. Şi furnica dădu s-o pornească mai departe.

— Stai puţin! Unde fugi? sări greierul după ea. Ceva tot nu pricep. Ia spune-mi, cu ce se aleg albinele că vă ajută să construiţi podul?

— Cum, cu ce se aleg? Ne ajută, tot aşa cum şi noi la rîndul nostru le-am ajuta dacă ar fi nevoie. Aşa-i regula în întovărăşirea noastră. Şi furnica o porni grăbită mai departe.

„Asta-i va să zică, îşi zise greierul. La drept vorbind, nu-i rău de loc". Apoi se apucă iar de treabă, fiindcă luntrea zburătoare sosise cu o nouă încărcătură de lemn.

* *

Şi uite-aşa trecu ziua, fără ca nimeni să fi băgat de seamă că soarele apusese.

— Încetarea! Şi mîine mai e o zi! anunţă Iepurilă, bătînd din tobă.

Luntrea zburătoare, care tocmai sosise, fu repede descărcată, uneltele puse bine, şi fiecare o porni spre casă. Cricri se îndrepta şi el spre colţişorul lui, cînd o furnică îi ieşi înainte, poftindu-l:

— Nu vrei să vii puţin pe la noi? Sau te pomeneşti că te culci o dată cu găinile?

— Pot să viu? Straşnic! Şi-amîndoi o luară spre cetatea furnicilor. Nu era chiar atît de uşor, fiindcă nu oricine poate ţine pas cu greierul. Dar pînă la urmă s-au înţeles ei. Cricri făcea cîte o săritură mică şi după fiecare săritură sta şi aştepta furnica. Deşi iute de picior, furnica trebui totuşi s-o întindă nevoie mare. În sfîrşit ajunseră.

— Bine-ai venit! îl salută pe Cricri straja cetăţii. Apoi străbătură un şir lung de coridoare.

Cricri se izbea mereu cu capul de tavan, cu toate că furnica alesese drumul cel mai potrivit. În cele din urmă sosiră cu bine într-o încăpere destul de mare ca să încapă în ea cîteva sute de furnici şi, la nevoie, şi cîţiva greieri. Cei doi fură întîmpinaţi de mai multe furnici, care şedeau de jur împrejur pe nişte bănci şi nu ştiau ce să facă să le mai treacă timpul.

— Cricri, n-ai vrea să ne zici ceva din scripcă?

— Zău, Cricri, cîntă-ne ceva!

— Dar ştii, ceva frumos!

— Cu plăcere, vă cînt cu plăcere, dacă vreţi să mă ascultaţi, spuse Cricri foarte măgulit. Repede aşezară cîteva bănci una lîngă alta, pe care luară loc furnicile, înconjurîndu-l pe Cricri. Acesta îşi scoase ferăstrăul şi arcuşul, pe care le purta totdeauna cu el, şi începu să cînte. Arcuşul luneca cu multă îndemînare, dar oricît se silea greierele, nu se auzea decît unul şi acelaşi sunet. Cricri îşi dădu repede seama că muzica asta nu prea le plăcea furnicilor şi se opri scurt.

— De! făcu Cricri. Numai aşa ştiu să cînt. Dar voi vreţi cîntece felurite! Şi asta s-ar putea. Hai să cîntăm toţi laolaltă! Văd că aveţi aici o mulţime de instrumente.

— Instrumente avem noi, dar ca să putem cînta cu ele ceva mai frumos nu prea ştim, spuse necăjită buburuza, care se afla şi ea acolo.

Instrumentele fură repede împărţite. Buburuza bătea toba mare, furnicile suflau la trompete, la flaut, la oboi, cîntau la viori şi mandoline. Ce mai gălăgie se stîrnise! Fără îndoială

că un străin şi-ar fi astupat urechile. Dar încetul cu încetul, Cricri făcu ordine în toată hărmălaia asta. Ajută pe una, îndreptă pe alta, dădu un sfat aici, un sfat colo, le conduse pe toate, şi pînă la urmă ieşi ceva mai de doamne-ajută. Şi toţi se bucurară.

— Asta-i doar începutul. Dacă o să ne dăm osteneala şi o să repetăm cu sîrguinţă, vom putea alcătui o orchestră cu care să ne mîndrim, zise greierul.

— Straşnic! Are să fie straşnic! Şi, de bucurie, buburuza bătu în tobă cu toate cele şase picioare. Zău c-o să fie straşnic!

— Aşadar, pe mîine! îşi luă rămas bun greierul şi fu petrecut afară de o furnică, pentru că, altfel, fără îndoială că s-ar fi rătăcit prin şerpuiala coridoarelor încurcate.

* *
*

Podul era gata şi urma să fie inaugurat. Era un eveniment însemnat şi trebuia sărbătorit cum se cuvine. Serbarea începu dis-de-dimineaţă.

Un şir lung o porni peste pod. În frunte mergea orchestra condusă de Cricri. Faptul că repetiţiile fuseseră ţinute în taină făcea ca surpriza să fie şi mai mare şi succesul mai răsunător. Într-adevăr aşa a şi fost! Fiecare se minuna şi se bucura de frumuseţea cîntecelor. Mai cu seamă îl lăudară pe Cricri.

Dar ce se petrecea oare cu Cricri? În vreme ce feţele tuturor străluceau de bucurie, de ce lăsa el oare capul în jos? La drept vorbind, aşa ceva nici nu-i şedea bine.

Aaa! Da, acuma ştiu. Atunci trebuia să se hotărască dacă va fi sau nu primit în întovărăşirea furnicilor, albinelor şi buburuzelor. Şi, cu toate că nu se simţea vinovat cu nimic, mai avea totuşi îndoieli.

După orchestră mergeau cei care munciseră mai bine la construirea podului. Printre aceştia era o buburuză cu fiul şi fiica ei cea mare. Mamei-buburuze îi creştea inima în piept, de bucurie. Şirul celor mai harnici dintre cei harnici era destul de lung. Veneau apoi ceilalţi; furnicile pe jos, albinele şi buburuzele în zbor. Toţi gătiţi ca de zile mari şi cu flori la cheutoare.

După ce lungul şir trecu peste podul cel nou şi toţi se adunaseră în poiana de dincolo de apă, îşi schimbă şi Cricri mutra lui plouată. Se înveseli ca prin farmec cînd bătrîna furnică îşi încheia astfel cuvîntarea:

— ...Fiindcă am văzut că greierul Cricri nu-i un trîntor — aşa cum sînt socotiţi prosteşte toţi greierii laolaltă — fiindcă el ne-a ajutat să construim podul şi a pus pe picioare orchestra noastră, ne-am hotărît să-l primim în întovărăşirea noastră.

— Bravo! Bravo! Aşa-i drept! Trăiască prietenul nostru Cricri!

Şi pînă să se dezmeticească el bine, se pomeni săltat în aer. Bucuria era nespus de mare.

Astfel fu primit şi Cricri în întovărăşirea „Voie bună" fără ca albina cea bătrînă să mai poată cîrti împotriva lui.

Serbarea se prelungi încă multă vreme. Au cîntat, au dansat, au mîncat miere şi poame, au băut nectar dulce, şi dacă aţi tăcea puţin, aţi putea şi voi să auziţi marşul pe care-l cîntă orchestra în încheiere.

Dar pentru una ca asta e nevoie de o linişte... să se audă musca!

Acum, după ce cunoașteți întovărășirea „Voie bună", am să vă povestesc cum de a ajuns melcul căruțaș la întovărășire, cu toate că e vestit, și în pădure, și pe cîmpie, și în livadă, și-n grădină, mă rog, peste tot, pentru încetineala lui, și cu toate că avem și o zicală despre el, care spune: „Merge ca melcul!"

Lucrurile s-au petrecut cam așa: Întovărășirea „Voie bună", adică furnicile, albinele, buburuzele, ba și greierul Cri-cri se sfătuiseră, hotărînd că au neapărat nevoie de un căruțaș priceput, care să le aducă acasă tot ce strîng. Pînă aici, toate bune. Dar unde să găsești un căruțaș cum îți trebuie? Lesne-i de spus, dar mai greu de făcut. S-au sfătuit ei ce s-au sfătuit, și pînă la urmă au însărcinat pe toboșarul Iepurilă să răscolească pădurea în lung și-n lat și să le găsească ceva potrivit.

Au mai desenat ei și niște afișe pe care aveau să le agațe la vedere, pe copacii cei mai groși. Așa că, peste două zile, locuitorii pădurii putură să citească:

„Atențiune! Atențiune, căruțași! Întovărășirea „Voie bună" caută de urgență un căruțaș priceput, cu căruță proprie, și în perfectă stare de funcțiune. Căruțașul va fi primit ca membru al întovărășirii. Cei ce doresc să ocupe serviciul se pot adresa zilnic la sediul nostru, între al cincilea și al șaselea cîntat al cucului".

„Păcat că am altă treabă și că nu-s căruțaș", se gîndi ciocănitoarea după ce citi anunțul. „Ar fi fost o slujbă minunată", și se porni mai departe pe ciocănit, căutînd viermi de ciugulit. La fel cu ea gîndiră și prihorul, și cariul, și omida, și încă alți mulți locuitori ai pădurii.

Totuși se găsiră și destui hotărîți să intre-n slujbă. Veniră o mulțime chiar din prima zi! Și cu fiecare zi numărul lor creștea. Ei! Ce te faci cu droaia asta de cereri? Cum să nimerești căruțașul cel mai priceput?

Se sfătuiră iar, și în cele din urmă se hotărîră să primească în slujbă pe acela dintre ei care va duce mai repede o încărcătură, de la moliftul cel mare pînă la marginea pădurii.

Zis și făcut.

Soarele tocmai ieșise din puful norilor și, înainte de a-și începe dereticatul casei, aruncă o privire grăbită pe pămînt. „Ei, asta-i! Ce s-a întîmplat?" Și cum era încă destul de somnoros, se frecă la ochi ca să vadă mai bine. „Ce pun la cale gîngăniile astea?" Lăsă toate claie peste grămadă și se aplecă pe fereastră, să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau în pădure.

Dar nu numai soarele era curios. La moliftul cel mare se adunaseră pe lîngă mulți concurenți, și mai mulți spectatori!

— Părerea mea este că lăcusta va ajunge cea dintîi, spuse mierla.

— Poate că da, poate că nu. Eu am mai multă încredere în cărăbuș, răspunse prietenul ei — prihorul.

— Ha, ha, ha! Ia priviți și voi cine vrea să se ia la întrecere! Melcul! Asta-i bună! Ce mai încrezut! Își închipuie

pesemne că o să-i crească aripi ca să ajungă primul la țintă! Și meșterul Iepurilă se ținea de burtă de atîta rîs.

Astea și altele la fel se puteau auzi peste tot, pînă hăt, departe.

Dar cei ce se întreceau nu prea țineau seama de ce se vorbește și își făceau ultimele pregătiri.

Brotăcelul se ridica și se lăsa mereu pe vine, îndoind și dezdoind genunchii. Sus-jos! Sus-jos! În ultimele zile se odihnise cam mult, după o călătorie mai lungă, și își pierduse obișnuința săritului. Încheieturile i se cam înțepeniseră. Sus-jos! Sus-jos! Nici gînd să obosească, pentru că în sinea lui se și vedea căruțaș, gonind prin lume.

Lăcusta, concurentul lui cel mai de temut, sărea de pe un picior pe altul de douăzeci de ori pe minut și își scutura în același timp toate mădularele.

Cărăbușul se rotea din ce în ce mai repede în jurul moliftului, pînă ce, amețit de tot, căzu istovit în iarbă. Urechelnița nu mai isprăvea cu încălțatul, iar rîma își ungea încă o dată cu ulei toate inelele.

Cel mai liniștit stătea melcul Gum. El știa că se pregătise cum trebuie pentru întrecere și aștepta liniștit semnalul de pornire, fără măcar să se miște, fără să se obosească. Nu-i vorbă, puțin îngrijorat era și el. Cunoștea doar destul de bine picioarele agere ale cărăbușului și salturile uriașe ale lăcustei și ale brotacului. Fără doar și poate, avea să fie o luptă crîncenă. Dar de temut nu se temea de loc, pentru că știa tot atît de bine că acei cu care se întrece sînt lipsiți de rînduială și nechibzuiți.

În sfîrșit veni și clipa cea mare. Președintele întovărășirii „Voie bună" ținu o cuvîntare în care arătă încă o dată, punct cu punct, rostul și condițiile întrecerii: cine va aduce cel dintîi și fără pagube o încărcătură de semințe de floarea soarelui, pînă la marginea pădurii, acela va fi primit în întovărășire. Prin urmare, băgați de seamă!

Mai întîi se împărți fiecăruia aceeași greutate de semințe.

Apoi trebuia să se dea semnalul plecării, după care toți urmau să încarce semințele și să pornească.

Unu-doi-trei! Gata!

Tii! Să fi văzut atunci hal de zăpăceală! Cei mai mulți nu știau ce să facă cu semințele. Brotacul nu stătu prea mult pe gînduri, ci începu să-și umple gura lui cît o pungă și toate buzunarele. Lăcusta zvîrli, fără multă socoteală, semințele într-un cărucior adus anume pentru asta. Din păcate, uitase că scîndurile de pe fundul căruciorului se cam desfăcuseră, căci nu de mult cărase cu el o gogoașă de molift, așa că semințele cădeau jos una după alta. Cărăbușul puse semințele într-un sac pe care-l luă în spinare. Melcul însă aruncă semințele într-o ladă pe care și-o pregătise tocmai pentru așa ceva și pe care și-o legase bine de căsuța lui din spate.

Cum isprăvise repede cu încărcatul, melcul o porni printre cei dintîi, luînd-o multora înainte. Era greu să întreacă lăcusta și brotacul, dar se tîra tot timpul la fel de iute, ca să nu obosească prea repede. Astfel, el merse destul de bine.

Dar ce se întîmplase în timpul ăsta cu ceilalți? E drept că sacul nu i-ar fi dat cărăbușului prea mult de furcă, dar cum se obosise încă înainte de a fi început întrecerea, nu mai putu, deși era iute de picior, să țină pas cu ceilalți. Trebuia tot mereu să se oprească și să se mai odihnească. Brotacul era nevoit

să adune mereu de pe jos semințele pe care le pierdea. Pesemne că avea buzunarele găurite. Urechelnița era prea slabă să poată duce dintr-o dată atîta greutate. Așa că lăsă în drum o jumătate, cu gîndul s-o aducă după ce o să ajungă mai întîi la țintă cu o parte din semințe.

Deodată se auzi sunînd clopotul cel mare, și difuzorul anunță:

— Atențiune! Atențiune! Lăcusta a sosit cea dintîi!

„Păcat! gîndi melcul. Te-ai bucurat degeaba, Gum!" și vru să se întoarcă din drum, cînd vocea din difuzor se auzi iar:

— Atențiune! Atențiune! Întrecerea continuă! Lăcusta trebuie să mai facă o dată parcursul, dacă vrea să ajungă căruțaș la întovărășire, deoarece a pierdut pe drum aproape toate semințele!

Melcul se tîrî deci mai departe, iar ceilalți își văzură și ei de drum. Brotacul se bucură că a scăpat de cel mai grozav concurent și, de bucurie, făcu două-trei salturi uriașe. Dar, vai! săriturile astea nu i-au priit tocmai bine, fiindcă se poticni și-și scrinti un picior.

— Piciorul meu! Aoleu! Piciorul meu! Vai de mine, ce mă fac? puteai să-l auzi pînă departe cum se văicărea. Era însă ambițios și se tîrî așa — șchiopătînd — înainte. Văzînd că rămîne și în urma melcului și că nu mai e nimic de făcut cu întrecerea, deoarece piciorul i se umfla din ce în ce mai tare, se opri și se lăsă dus cu salvarea la clinica din pădure a doctorului Ursilă.

Concurenții rămași se apropiau de țintă. Cei mai curioși dintre spectatori alergau sau zburau o dată cu ei, îi îmbărbătau cu strigăte și își schimbau părerile între ei.

— Ei! Unde ți-a rămas lăcusta? rîdea prihorul de mierlă. Spuneai că o să ajungă prima!

— Ți-ai găsit și tu să rîzi! Parcă tu ai nimerit-o mai bine cu cărăbușul tău! S-a poticnit și el destul de rușinos! îi răspunse mierla.

— Vezi tu, — continuă prihorul, — cărăbușul e un prost și s-a obosit cînd nu trebuia. A alergat în jurul moliftului ca un zănatic și n-a vrut să asculte de sfatul nimănui. Lăcustei i se întîmplă întotdeauna cîte așa ceva, fiindcă e pripită și nu judecă cu temei nimic din ceea ce face. Pe lîngă asta, nici nu s-a pregătit cum trebuie. Izbînzile pe care le-a avut pînă acum se pare că i s-au cam urcat la cap!

— Ce mai vorbă, ai dreptate! spuse iar mierla, și cei doi prieteni se împăcară din nou.

În acest timp, concurenții se sileau să se întreacă unul pe altul.

Deodată, prin difuzor, se anunță că melcul Gum a ajuns cel dintîi și că a sosit la țintă cu întreaga încărcătură de semințe. Două secunde mai tîrziu, veni gîfîind și lăcusta. Și încă îi mai lipseau multe semințe! Te cred! Cum ar fi putut să găsească în iarbă toate semințele pe care le pierduse în primul ei drum? „Altădată o să fiu mai cu băgare de seamă și mai dibace", se gîndea ea, scărpinîndu-se în cap cam încurcată. Nu de alta, dar i se cam știrbise faima ei de alergătoare!

Acum veneau rînd pe rînd și ceilalți concurenți. De ce s-ar mai fi grăbit? Întrecerea se încheiase fără ei, și n-aveau ce să mai cîștige. Urechelnița nu mai trebui să se întoarcă

după semințele lăsate, fiindcă și așa, cu jumătate din ele, tot sosise în urma rimei, care gemea din toate inelele.

S-a hotărît așadar ca melcul Gum să fie numit căruțaș al întovărășirii „Voie bună". Toți au aprobat numirea, și melcul fu lăudat pentru chibzuința, seriozitatea și prevederea lui.

Astfel a ajuns căruțaș melcul Gum, spre marea mirare a tuturor locuitorilor pădurii. Furnicile, albinele, buburuzele și greierul Crieri s-au bucurat și ei și l-au condus cu cîntec și cu mare alai la locuința din întovărășire, unde îl mai puteți găsi și astăzi.

CUM A FOST SCAPAT DE LA MOARTE MOLIFTUL CEL MARE

— Vecinico! Vecinico! Ai auzit? Nemaipomenit! Coțofana abia că-și trăgea sufletul.

— Dar ce s-a întîmplat, cumătră? întrebă curios pițigoiul, scoțîndu-și capul afară din cuibușor.

— Cînd s-a mai pomenit așa ceva? Moliftul nostru... Auzi? Cariul vrea să distrugă moliftul nostru. Vai, vai, vai! Moliftul nostru!

— Asta nu e cu putință! Nu cred c-o să meargă pînă acolo cu îndrăzneala lui. O să-și rupă gîtul, ai să vezi!

— Cum poți să fii așa de liniștit, cumetre pițigoi? spuse supărată coțofana cea vorbăreață. Doar e vorba despre moliftul nostru, despre mîndria întovărășirii noastre! Toată pădurea vuiește!

Și uite-o că a și plecat să ducă știrea și altor cunoștințe. In vremea asta și Iepurilă răspîndea vestea din poartă în poartă și din cuib în cuib. Furnicile și albinele și-o spuneau și șușoteau împreună. Incremeniseră toate. Unde s-ar mai fi putut ține serbarea de vară, dacă nu sub moliftul cel mare, așa cum se făcea de ani de zile, de cînd luase ființă întovărășirea „Voie bună"? Se poate? Nu! Nu se poate îngădui! Cariul, rușinea neamului gîndăcesc, trebuie pus sub pază.

Ce-i de făcut? Ca printr-o tainică înțelegere, cu toții se adunară în jurul marelui și venerabilului molift, care de groază tremura din toate ramurile. Fiindcă, vedeți, moliftul, cît e el de mare și de puternic, e fără de apărare împotriva unui răufăcător atît de mic și de viclean cum este cariul.

— Ar fi bine ca una dintre noi să se strecoare în culcușul cariului și să-l înțepe pînă ce o să se dea bătut, spuse o viespe.

— Mai bine ar face treaba asta o furnică, se auzira voci. Furnica e mai mică.

— Pentru unul ca el nu-i de ajuns nici viespea, nici furnica. Pielea cariului este mult prea groasă. Astuia trebuie să-i tragem o chelfăneală mai zdravănă, nu așa! fu de părere ciocănitoarea. Poate că eu, cu ciocul meu lung, aș face mai bună ispravă.

— Cine știe unde se ține ascuns ticălosul? Așa de lesne nu pui mîna pe el! Ce-ar fi dacă i-am întreba neamurile? Că se au între ei ca mîța cu cîinele.

Dar nimeni din numeroasa lui familie n-avea habar de locul unde se ascundea cariul. Ii cuprinsese mai pe toți deznădejdea, cînd deodată buburuza avu o idee straşnică.

— Ia ascultați aici, spuse ea cu glasul ei subțirel, începînd să-și depene planul. Și, pe măsură ce spunea, se spulberau în vînt și deznădejde, și jale, și tristețe. Se întorseseră iar entuziasmul și bucuria. Strașnic! Așa trebuiau să facă! Lasă c-o să vezi tu, cariule! O să-ți treacă pofta de rîs!

Și fiecare se duse să-și vadă iar de rostul lui. Numai buburuza lăsă baltă creșterea purecilor de plante și porni în plimbare. Adică... plimbare să fie oare?

Zbură ea ce zbură, pînă ce ajunse în mijlocul pădurii, la un pin. De o cracă se legăna o tăbliță pe care scria cu litere de-o șchioapă: STRAJA PADURII. O rădașcă stătea de veghe la intrare. Ea întrebă buburuza de rostul venirii ei. După ce află despre ce e vorba, o pofti să urce în pom, pe o scară întortocheată care ducea pînă sus. Ajunsă acolo, buburuza dădu de-o încăpere mare cu ferestre de jur împrejur. De aici puteai să privești în toate părțile. La o masă ședea un gîndac, iar o ciocănitoare măsura cu pasul ei odaia în lung și-n lat, cu un aer grav. Tustrei — gîndacul, rădașca și ciocănitoarea

— făceau parte din straja micilor vieţuitoare ale pădurii. Tot din această strajă mai făceau parte un arici şi un bursuc, care tocmai atunci plecaseră să pună mîna pe un hoţ.

În timp ce buburuza le povestea toată tărăşenia, cei trei clătinau îngrijoraţi din cap. Da, da! Chestiunea e serioasă. Cariul e un mare pehlivan, ca mai toţi gîndacii rozători, şi dacă a apucat să se ascundă în vizuina lui întortocheată, apoi atît de uşor nu-l poţi amăgi să iasă. Dar mai încape vorbă? De pedepsit, cariul trebuie neapărat pedepsit pentru toate isprăvile lui. Ultima faptă nelegiuită e fără putinţă de tăgadă: coaja pinului cel mare a şi fost roasă într-o parte.

Întrebarea este însă cum să pui mîna pe el? Şi iată că buburuza începu să-şi depene planul. După ce isprăvi, se înţeleseră ce era de făcut şi apoi, tuspatru, porniră spre moliftul în primejdie. Acolo, se adunaseră iar o mulţime de curioşi. Dar nici printre ei nu se afla vreunul care să fi cunoscut adăpostul cariului. Unde să dai de ticălos?

Tocmai atunci iată că sosi un fluture, gîfîind de emoţie.

— Ştiu unde se ascunde cariul! L-am văzut, zău că l-am văzut!

— Pe cine? Cînd?

— Ai văzut cariul?

— Sigur că da! L-am văzut! E aici, pe aproape... Şi fluturele arătă cu aripioarele spre dreapta. Acolo, în dosul tufişului este un molift mic, pipernicit. Am văzut cariul scoţîndu-şi capul pe uşă, tocmai cînd zburam pe acolo.

Straja, care şi începuse să cerceteze toţi copacii, se grăbi spre locul arătat de fluture. Găsiră destul de repede intrarea spre coridoarele cariului. Dar mai era oare cariul înăuntru?

Ciocănitoarea bătu cu ciocul ei lung de trei ori în uşă, tare, ca să se audă, pe cînd rădaşca trăgea clopoţelul, iar gîndacul striga cu voce puternică:

— Ieşi afară, cariule, că altfel o să fie vai de pielea ta!

După asta se făcu tăcere. Cariul tot nu se arăta. Atunci buburuza spuse:

— O să intru eu în culcuşul cariului.

Se strecură mai întîi spre stînga, pe un gang de larve, apoi se tîrî la dreapta, pe alt gang, apoi o luă drept înainte, dar nici pomeneală de cariu. Deodată, pe neaşteptate, dădu de o larvă. Asta însemna că nici părinţii nu puteau să fie departe. Încîntată, buburuza luă drumul înapoi.

Cînd însă cariul nu se ivi nici după a doua chemare, straja se porni

să îndeplinească planul buburuzei. Cinci ace de molift legate snop fură aprinse și puse în fața intrării. Fumul o luă de-a dreptul spre coridoarele cariului, parc-ar fi știut ce așteaptă de la el locuitorii pădurii. Nici n-apucară acele să ardă pînă la jumătate, că dinăuntru se și auzi vocea cariului:

— Îndepărtați focul ăsta blestemat și o să ieșim afară!

Cînd făclia de ace de pin fu dată la o parte, se ivi și cariul, iar după el — nevasta lui cu o droaie de copii. Familia fu lăsată în libertate, iar cariul arestat. Și chiar în aceeași zi a și fost osîndit: doi ani închisoare în turnul pinului.

În timp ce cariul era dus spre închisoare, le ieși înainte o ceată de băieți și fete, care mergeau cîntînd. Aveau cu ei tot felul de unelte, căci porniseră la vînătoare — la vînătoare de gîndaci dăunători. O fată zări cariul jos, pe pămînt.

— Ei! Ian te uită ce cariu frumos! Și se apleacă să-l apuce.

Gîndacul care-l însoțea abia apucă să se pitească la timp, că arestatul nostru — cariul — se și afla închis într-o cutie

întunecoasă. De-acum era bine pus la păstrare și nu mai putea să facă nici un rău. Și nici nu se putea plînge că sta de unul singur, deoarece copiii prinseseră pînă atunci o mulțime de gîndaci și-i închiseseră în aceeași cutie.

Gîndacul o luă la goană spre pinul cel mare, unde se adunaseră locuitorii pădurii: Coțofana, care fusese de față, văzuse întîmplarea, și cît ai clipi răspîndi vestea în toată pădurea.

Să fi văzut atunci ce bucurie se stîrnise! Și uite-așa, micuța noastră buburuză a devenit dintr-o dată eroina întregii păduri.

CUM AU PAȚIT-O PĂIANJENII DIN VÎNĂTOREȘTI

În Vînătorești, lîngă Pădureni, era zarvă mare. De pe strada Stejarilor veneau în zbor albinele, iar de pe ulicioara Fagilor, viespile. Veniseră și musculițele, și țînțarii de pe Aleea Ghimpilor, apoi buburuzele, și în cele din urmă sosiră și două furnici cu vestea cea nouă. Mare pacoste cu păianjenii ăștia! Niște ticăloși blestemați!

Dar, mă rog, ce s-a întîmplat? Ce-i scosese din fire pe micuții zburători ai pădurii? Păianjenii, zbirii ăștia afurisiți, nu se mai satură! Nu li-i gîndul decît la pradă, și adună, și tot adună hrană pentru zile mai puțin îmbelșugate. Ia ascultați acum ce plan ticălos au născocit!

În jurul Vînătoreștilor se întinde o poiană minunată și însorită. Aici se găsesc din belșug flori și iarbă grasă. Un pîrîiaș argintiu și sprinten murmură prin poiană. Ei bine! Tocmai locușorul ăsta și l-au ales păianjenii! Au țesut o plasă uriașă și-au întins-o de-a curmezișul întregii poiene. Ba înfumurații și-au pus și o firmă: „Societatea pentru prinderea gîzelor" S.P.P.G. O altă pînză ceva mai mică închidea șoseaua, iar în împrejurimile pădurii mai descopereai și alte pînze.

— Ce rușine! spuse mînioasă o albină.

— Auzi! Să ne taie calea! izbucni bondarul.

— Și ne-au încălcat și livada! strigă furioasă o musculiță.

Erau cu toții mînioși și se gîndeau cam ce-ar fi acuma de făcut. Iată însă că deodată sosește coțofana limbută, cu sufletul la gură:

— Săriți! Ajutor! Ajutor! strigă ea încă de departe. Zum... Zum... și se opri cu vorba-n gît.

— Ce-i cu Zum? Spune odată! se repeziră toți la ea.

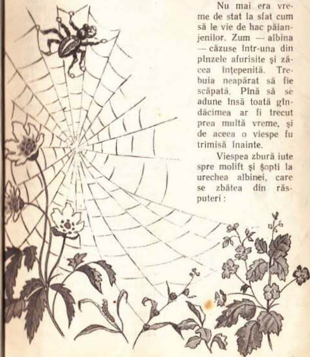
— Zum a căzut în plasă... gîfîi coțofana.

— Unde? Unde?

— Acolo, lîngă molift.

Nu mai era vreme de stat la sfat cum să le vie de hac păianjenilor. Zum — albina — căzuse într-una din pînzele afurisite și zăcea înțepenită. Trebuia neapărat să fie scăpată. Pînă să se adune însă toată gîndăcimea ar fi trecut prea multă vreme, și de aceea o viespe fu trimisă înainte.

Viespea zbură iute spre molift și șopti la urechea albinei, care se zbătea din răsputeri:

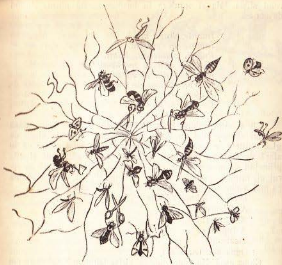

— Nu fi necăjită! În curînd vin ajutoarele, n-ai să mori! Şi viespea se ascunse în apropiere, sub o frunză, ca să-i poată fi de folos.

În vremea asta, păianjenul Ghimpu, care era de strajă la pînză, sta ascuns în bîrlogul lui. Ochii-i răi sclipiră de bucurie cînd firul de alarmă îi dete de veste că o nouă pradă s-a prins în cursă. Se uita cum se zbate Zum în mijlocul pînzei şi-i lăsa gura apă. Minunată trufanda! „Da, da, zbate-te! Zbate-te! se gîndea el. Cu cît mai mult cu atît mai bine! N-o să-mi scapi!" Iar cînd zări şi viespea sosind, inima lui afurisită tresări şi mai puternic de bucurie. „Încă una, încă una!" se bucură el grozav. Mirarea lui fu însă de neînchipuit cînd văzu că viespea îşi luase iar zborul. „Proastă!" o ocărî el, înverzindu-se de ciudă. Şi se uită după ea, pînă ce viespea se făcu nevăzută după o frunză. „Cum de nu s-a prins în plasă?" Ghimpu nu putea de loc să priceapă: pînza fusese doar ţesută cu toată grija şi n-avea nici un cusur.

În timp ce Ghimpu se tot frămînta şi-i părea rău după viespe, el îşi ascuţea cuţitul ca să-i facă lui Zum de petrecanie. Dar soarta haină îl pîndea — fără ca el să bănuie — şi se apropia de el cu paşi repezi.

Zzzz! Frrrr! Zzzz! Zummm! Zzzz! Frrr! Pe cer se ivi un

uriaş nor negru, întunecînd întinderea toată şi lăsîndu-se jos, cu freamătul unei furtuni năprasnice.

— Ei, drace! — spuse Ghimpu, — ce-o mai fi însemnînd şi asta? şi-şi îndreptă privirile în sus. Deodată începu să tremure! Norul se destrămase în nenumărate albine, viespi, muşte, ţînţari, musculiţe, şi întregul roi se năpusti asupra plasei sale.

— Pînza mea! Pînza mea nepreţuită! Ghimpu ieşi ţipînd şi ocărînd din ascunzişul său. Se repezi cu furie asupra primei viespi care-i ieşi în cale, gata s-o sugrume. Numai că greşise socoteala. Cît ai bate din palme îl şi legaseră. Acum zăcea lîngă un scaiete uscat şi privea plin de mînie neputincioasă cum i se rupe plasa. Cu cuţite, foarfeci şi ferăstraie,

roiul sfîşia, tăia şi spinteca în bucăţele toată pînza, cîntînd de zor:

Înainte, dragii mei!
Înainte un-doi-trei...
Rupeţi, spintecaţi, tăiaţi,
Nici un ochi să nu lăsaţi!
Nu lăsaţi din pînza deasă
Nici un colţişor de plasă.
Înainte, dragii mei,
Cu putere, un-doi-trei!

Cît ai clipi, albina Zum fu eliberată, şi din toată plasa nu mai rămase nici un fir măcar. Acum, întreaga obşte de gîze mititele se veselea şi se bucura, şi aproape uitase că în afară de Ghimpu mai erau pe lume şi alţi păianjeni şi alte primejdii de moarte. Abia cînd o albină, privind mirată în jurul ei, întrebă „unde o fi oare Ghimpu?", îşi dădură seama că mai aveau de furcă. Se auziră voci din toate părţile:

— Unde e Ghimpu! Unde e Ghimpu!

— A dispărut!

— A şters-o!

— A fugit!

— Ticălosul!

— După el! După el!

Chiar aşa! Nu zău, unde se vîrîse Ghimpu? Că doar noi îl lăsasem lîngă scaiete, legat fedeleş şi păzit de-o muscă. Cu toate astea, uite că nu mai e! Dar cum? Era doar legat... Şi paza? Paza ce păzea?

Ei, iată cum s-au petrecut lucrurile. Pe cînd Ghimpu, tremurînd de furie, se uita cum i se face praf pînza lui preţioasă şi nu ştia cum să-i vestească şi pe ceilalţi păianjeni, îi trecu prin minte un vicleşug. Cu glas slab şi plîngăreţ, începu să se vaicăre şi să bocească:

— Vai! Copilaşii mei iubiţi! Dragii mei copilaşi! Oare n-o să vă mai văd niciodată? Vai, vai, vai! Mi se rupe inima de durere!

Musculiţa, care-l păzea şi care habar n-avea că Ghimpu n-are nici nevastă, nici copii, fu cuprinsă de milă şi ascultă de rugăminţile şi stăruinţele lui.

— Dacă juri că te duci numai pînă acasă şi te întorci îndată, îţi dau drumul pentru cîteva clipe, să-ţi mai poţi vedea copiii. Dar vezi să nu întîrzii! Dacă te grăbeşti, nimeni n-o să bage de seamă că te-ai mişcat de aici.

Părînd adînc înduioşat, Ghimpu îşi stoarse două lacrimi.

— Ce bună eşti! N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine!

După ce Ghimpu jură că se va întoarce fără întîrziere, musculiţa îi desfăcu legăturile. Ghimpu îşi dezmorţi mădularele înţepenite şi pe-aici îi fu drumul!

— Întoarce-te repede! strigă după el musculiţa oarecum îngrijorată. Într-o clipită Ghimpu se făcu nevăzut, şi lîngă scaiete nu mai rămase decît musculiţa cu remuşcările ei. „De ce i-am dat drumul?" se dojenea ea singură, şi tot singură se linişte a. „Nu-i nimica! Are să se întoarcă numaidecît şi totul o să fie bine!"

Timpul trecea însă, şi Ghimpu nu se mai întorcea. Căci, dacă musculiţa se încrezuse în cinstea lui, Ghimpu în schimb nici nu se gîndea să se înapoieze în captivitate de bunăvoie. Ba dimpotrivă! Alergă cît îl ţineau picioarele, să vestească şi pe ceilalţi păianjeni, şi dădu alarma.

Fiindcă erau puţini, păianjenii nu îndrăzniră să-şi măsoare puterile cu albinele din Vînătoreşti şi socotiră că e mai bine s-o şteargă de acolo. Îşi strînseră sul pînzele şi, împreună cu alte lucruri casnice, le încărcară în căruţe. Pînă să bage cineva de seamă, se şi găseau la o bună bucată de drum dincolo de Vînătoreşti.

Cînd neamul de gîngănii biruitoare îşi aduse aminte de prizonier şi văzu că nu-i mai poate da de urmă, mare i-a mai fost necazul. Şi musculiţei noastre... ehei, musculiţei noastre nu-i merse prea bine. Cu chiu cu vai, printre lacrimi şi sughi-

ţuri, abia izbuti să povestească tot ce s-a petrecut. Necazul fu atunci şi mai mare:

„După el! După el!" Tot roiul se ridică şi se îndreptă spre Vînătoreşti. Dar acolo, nici urmă de Ghimpu şi nici de alţi păianjeni. Atunci albinele îşi luară zborul spre răsărit, viespile spre apus, iar musculiţele şi ţînţarii se împrăştiară în toate părţile.

În felul acesta, fugarii fură lesne descoperiţi de viespi şi duşi înapoi în pădure, sub pază puternică. Aici s-a făcut judecata. Pe păianjeni îi zvîrliră în temniţă, iar pînzele fură arse laolaltă.

După ispăşirea pedepsei, păianjenilor li se dete drumul din închisoare. Au fost însă izgoniţi din Vînătoreşti. Numai Ghimpu, cel mai afurisit dintre toţi, rămase închis. Un ticălos ca el nu putea fi lăsat liber!

Dar musculiţa? Ce s-a întîmplat cu musculiţa? Pot să vă spun şi asta. Ea se lăsase — ce-i drept — înduplecată de inima ei bună, dar vinovată de fuga lui Ghimpu tot era! Şi pentru asta trebuia pedepsită. În faţa tuturor locuitorilor pădurii, musculiţa fu mustrată şi trebui să jure că-şi va îndrepta greşeala prin deosebită hărnicie şi silinţă. Şi pot să vă mai spun că s-a ţinut de cuvînt.

Iată cum a scăpat pădurea de păianjeni, şi de atunci e linişte şi bună pace în Vînătoreşti, lîngă Pădureni.

CĂRĂBUŞII UNELTESC...

— Am pus mîna pe el! Am pus mîna pe el! chiui Anişoara şi, fără să-şi dea seama, bătu din palme de bucurie. Numai că, din pricina asta... huşşş!... prizonierul îi scăpă printre degete! Aşa? Lasă! Să nu crezi că nu te prind iar! se burzului ea, urmărind cu ochii cărăbuşul care-şi opri zborul pe un cireş.

Hăituiala asta îi scosese sufletul şi voia să se mai odihnească puţin, înainte de a se întoarce în cuibul lui.

Anişoara e şi ea obosită, dar cînd îşi bagă cîte ceva în cap nu se lasă pînă ce nu izbuteşte. Şi acum, la fel. Să-i scape ei un cărăbuş atît de frumos! Nici că mai văzuse unul asemănător! Trebuia numaidecît să pună mîna pe el, pentru insectarul clasei. De trei zile îl tot pîndea, dar degeaba. De fiecare dată cărăbuşul era mai viclean şi mai ager. „Şi totuşi am să-l prind!" îşi spunea ea, strecurîndu-se încet şi cu multă băgare de seamă pe lîngă cireşi. Ei! Acum o nimerise bine. Cărăbuşul, socotind că e la adăpost, se oprise pe una din crengile cele mai de jos. N-aveai decît să întinzi mîna, ca să-l prinzi. Hop! Şi cărăbuşul Zazu se pomeni prins.

— Asta zic şi eu că m-a făcut să alerg! spuse Anişoara prietenelor ei care se apropiaseră.

— Ia să-l vedem și noi! Arată-ni-l!

— Nu, nu! Acuma nu! zise Anișoara ferindu-se, și strînse și mai tare pumnul. E în stare să-mi scape iar... Haideți mai bine la mine în odaie. Acolo o să-l puteți vedea cît vreți! Și intrară toate în casă.

Zazu nu se prea simțea la îndemînă în închisoarea mică și întunecoasă. Din ce în ce mai mînios, izbea cu picioarele în dreapta și-n stînga, dar degeaba. Oricît o pișca și o gîdila, Anișoara nu deschidea pumnul.

După ce au închis ușile și ferestrele și s-au așezat în jurul mesei, Anișoara își desfăcu încetișor pumnul, punînd cărăbușul pe masă.

— Ei, ia spuneți, m-am lăudat? Este sau nu este un cărăbuș minunat?

Toate fetele se minunau. Îi lăudau mărimea trupului, aripile lucioase în care puteai să te oglindești, antenele lungi și ochii mari, negri. Iar cărăbușul era grozav de mîndru, și pe nesimțite începu să se simtă la largul lui. Pînă una-alta, nici nu se gîndea să fugă. „N-o să-mi pricinuiască nici un rău, dacă le plac atît! Cine știe ce lucruri mari au de gînd să facă cu mine!" își zicea el. Începu să se plimbe fudul încoace și încolo.

— O vietate atît de micuță și face pagube atît de mari! spuse deodată Margareta, gînditoare.

— Anul trecut, cărăbușii ne-au jumulit părul cel bătrîn din grădină, de parcă l-ar fi ros șoarecii, aruncă o vorbă Georgică.

— Iar nouă, — spuse Sanda, — ne-au mîncat tot stratul de ridichi. Adică nu cărăbușii, ci larvele lor. Ele trăiesc vreo doi-trei ani sub pămînt și rod tot ce întîlnesc în cale: rădăcini, cepe, morcovi... Și cum ridichile noastre le stăteau în drum, le-au mîncat cu totul. Așa că noi nu ne-am ales cu nimic. Sanda părea foarte mîhnită.

— Cărăbușii ăștia sînt un neam mic, dar foarte primejdios. Lasă, lasă! amenință Anișoara cu degetul. N-o să vă meargă mult! Nu vă lăsăm noi cu una cu două!

Zazu nu se mai simțea acum în apele lui. „Va să zică tot vor să mă curețe! se gîndi el. Bine, bine, o să vedeți voi, ucigașilor! Cine rîde la urmă, rîde mai cu poftă!" Zazu se uita împrejur, iscodind vreo ieșire. Toate ferestrele erau însă închise. Dar iată că deodată ușa se deschide și, pînă să intre înăuntru mama Anișoarei, Zazu a și șters-o!

— Cărăbușul! Mi-a zburat cărăbușul!

Anișoara se întristă grozav, mai-mai să izbucnească în plîns.

— Nu-i nimic, fata mamii! O să prinzi altul, o liniști mama.

Anișoara rămase însă nemîngîiată. Unde o să mai găsească un cărăbuș atît de frumos?!

CE-AU PUS LA CALE CĂRĂBUȘII

Zazu zbură într-o suflare pînă la părul unde se adăpostea de obicei. Ai lui îl așteptau de mult, cu nerăbdare. Rar i se întîmplase să întîrzie atît de mult.

— Ce-i cu tine? Unde-ai fost? Ce ți s-a întîmplat? îl copleșiră toți cu întrebările.

— Ce s-a întîmplat? Ceva groaznic! Aveți voi habar ce se uneltește împotriva noastră?

— Ce? Ce? Hai, spune! Îl înconjurară toți.

Zazu începu să povestească și cum fusese prins, și ce auzise de la copii.

— Adică vor să ne prindă și să ne omoare?

— Mă rog, și ce-i dacă-mi plac frunzișoarele fragede? N-am voie să mănînc ce-mi place?

— Noi facem ce vrem!

Tot neamul cărăbușilor era în fierbere. Auzi îndrăzneală! După ce se mai potoliră, sora mai mare a lui Zazu îl întrebă ce e de făcut. Și îl privi plină de nădejde, ca de altfel toți ceilalți, care știau că în împrejurări grele Zazu găsește întotdeauna mijloace de scăpare. Se părea că și acum clocește ceva, fiindcă avea mutra încruntată și ochii îi scăpărau răutăcios.

— Să le-o luăm înainte! spuse el. Cu cît se încălzea la vorbă, cu cît gîndurile ce-l frămîntau erau mai negre, cu atît

3 — Prietenii din pădure — c. 4939

mai sălbatic sărea de colo-colo. Dacă nu s-ar fi găsit cineva care să-l fi ținut, ar fi căzut din copac, drept gustare pentru găina care scurma dedesubt.

— Ce ai de gînd?

— Nu ne mai ține pe jăratic!

— Ce avem de făcut?

Zazu începu să-și depene planul și să le arate ce aveau de făcut. Dar ca să-l aducă la îndeplinire nu ajungeau puterile familiei lui. Aveau nevoie de ajutoare. Și cărăbușii se risipiră în cele patru vînturi.

„Cărăbuși! Hei, cărăbuși! Adunarea! Toți cărăbușii, adunarea!"

Și începu forfoteala! Din toate crăpăturile, de pe toți copacii, din toate tufișurile, tîrîndu-se, zburînd, veneau cărăbușii

spre părul unde fuseseră chemați și unde-i aștepta Zazu. Pînă și cărăbușul somnoros, poreclit Sforăilă, pînă și el își părăsi culcușul și veni la adunare. Curiozitatea fusese totdeauna marea lui slăbiciune.

— Ce-o fi? Ce-o fi? întreba mirat fiecare.

Dar Zazu nu scotea o vorbă. Abia după ce se adunase nesfîrșita oaste a cărăbușilor, începu să vorbească. Mai întîi pe șoptite, ca și cum cineva ar fi stat să tragă cu urechea, apoi, după o vreme, din ce în ce mai tare. Toți îl ascultau cu băgare de seamă. De ici, de colo, se mai punea cîte o întrebare, iar la urmă dădură din cap. Da. Erau de aceeași părere.

— Așadar ne-am înțeles. Poimîine la ora șapte seara, cînd sună clopotele, vă adunați în grădina Anișoarei și fiecare face așa cum i s-a spus.

Încă vreo cîteva cuvinte de despărțire, încă vreo cîteva întrebări și fiecare se întoarse la casa lui.

Așadar poimîine la ora șapte seara.

Dar ce urma să se întîmple? Ce puseseră la cale cărăbușii?

*
* *

De nu știu cîte ori, Anișoara alergase spre cireș, pîndind cărăbușii. Degeaba. Nu zărise niciunul, după cum nu zărise nici ieri.

În aceeași vreme, Zazu zburase și el cam tot de atîtea ori deasupra grădinii. Voia ca treaba să meargă strună, și pentru asta trebuia bine cercetat și chibzuit. Supărarea i se risipise. Încredințat că totul e pregătit, zbură spre cuibul lui din păr.

— Știi ce, Zazu? Cred că facem o prostie, îl întîmpină Zaza, sora lui mezină.

— Cum așa? bombăni Zazu supărat.

— Nu-ți dai seama? Oamenii își îngrijesc grădina. Cum vrei tu ca ei să rabde și să le facă plăcere ca noi să culegem roadele lor? Mai bine am spăla putina. Nu-mi miroase a bine. Să fugim cît mai e vreme.

— Ești o proastă! Mă rog, tu n-ai decît să lași să te omoare, dacă-ți place!

— De, să mă omoare nu vreau nici eu... dar nici să merg cu voi nu vreau. Am eu grijă singură să mă păzesc. Oricum, planul vostru n-are să izbîndească. Anișoara o să vă încurce

socotelile, şi atunci o să vedeţi voi ce o să fie! Cum de ţi-a putut veni în minte aşa ceva? Auzi! Să tăbărîţi cu toţii laolaltă asupra grădinii! Pînă şi un orb v-ar descoperi!

Şi Zaza îşi luă zborul departe, pînă la o grădină unde oamenii nu se ţineau scai de cărăbuşi şau de alte gîngănii de seama lor. Aici putea să trăiască liniştită.

Zazu era grozav de supărat. Şi cum să nu fie, dacă însăşi sora lui îl părăsise! „E o fricoasă, asta e! De aceea a luat-o la picior! Nu face nimic! O să meargă şi fără ea. Dar să poftească ea să vină după izbîndă! Ha! Am să-i rup picioarele".

ATACUL

Bing-bang! Bing-bang! se aude sunînd de şapte ori din clopotniţă. Începe să se întunece. Dar pentru tăinuiri şi nelegiuiri e încă prea multă lumină. Cărăbuşii însă se zoreau. Şi apoi erau atît de siguri de izbîndă, că nici nu le trecea prin cap să purceadă mai cu băgare de seamă.

Dangătul clopotului plutea încă în văzduh, cînd din toate colţurile cărăbuşii începură să vină. Mari şi mici, bătrîni şi tineri, ei se lăsară din zbor peste cireşi, meri, peri şi pruni. Grădina nu mai era decît un bîzîit şi un zbîrnîit. Zazu zbura de la un pom la altul, cerceta, supraveghea. Se găsea în largul lui. „Trebuie să reuşim şi vom reuşi", îşi spunea el, şi în ochi îi juca iar licărirea aceea răutăcioasă.

— Dar asta ce-o mai fi? Nu sînt oare Anişoara şi prietenele ei?

— Vin! Vin încoace! Vin spre livadă!

— S-a sfîrşit cu noi! se auzea de peste tot.

— Nu vă pierdeţi cumpătul! strigă Zazu, şi într-o clipă începu să ia măsurile pe care le socotea trebuincioase. Fiecare să se ascundă cît mai bine! Cită vreme sînt fetele în grădină, să nu se audă şoapta! Şi dacă din întîmplare scutură vreuna din ele copacii, ţineţi-vă bine de ramuri. Să nu care cumva să cadă vreunul jos, că-i dă de gol pe toţi ceilalţi.

Ordinele lui Zazu fură îndeplinite, şi, pînă să numeri unu-doi-trei, grădina era din nou liniştită ca de obicei. Cărăbuşii abia îndrăzneau să răsufle.

Anişoara şi prietenele ei se aşezară sub păr. Nici nu se gîndeau să prindă cărăbuşi, ci repetau o piesă pe care voiau

s-o joace peste cîteva zile. Cărăbuşilor li se luă o piatră de pe inimă.

Dar... ce înseamnă asta? Lui Zazu îi venea să plesnească de ciudă, nu alta! Un cărăbuşel, vrînd să se ascundă cît mai bine, se cocoţase pînă în vîrful părului. Dar cînd aruncă de acolo o privire jos, îl apucă ameţeala, şi, pierzîndu-şi echilibrul, veni de-a berbeleacul, cu picioarele în sus. Norocul lui! Cît timp nu se mişca, nu putea să-l vadă nimeni în iarbă, mai ales că amurgul cobora încet-încet. Cărăbuşul fu lăsat în plata domnului, cu toate că o fată, privind mirată în jur, spusese:

— Ce-a fost asta, fetelor? Parcă a căzut ceva!

Dar de mişcat nu se mişcase nimic.

Cînd fetele părăsiră grădina şi se despărţiră, cărăbuşii răsuflară uşuraţi. Asta zic şi eu noroc! Şi Zazu se şi vedea, în închipuirea lui, sărbătorit ca învingător şi aducîndu-i-se imnuri de laudă: „Trăiască cel mai viteaz cărăbuş! Zazu cel Mare! Ura!" Ce frumos suna la ureche! Începuse să i se urce la cap biruinţa care, socotea el, nu mai putea să întîrzie.

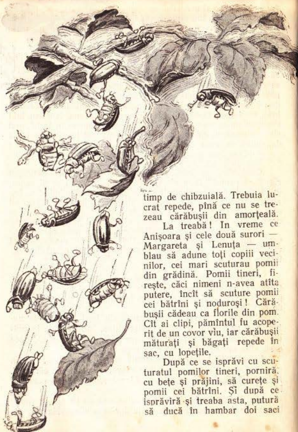
În cele din urmă, cărăbuşii se culcară. A doua zi de dimineaţă, după ce soarele le va încălzi încheieturile amorţite, ei vor începe să-şi înfăptuiască planul, rozînd şi prăpădind întreaga grădină.

În vremea asta, Anişoara dormea liniştită în patul ei. Cînd însă mama-sa o deşteptă de dimineaţă şi tocmai voia să plece la şcoală, îşi aduse aminte, în poartă, că uitase cu totul de cărăbuşi.

Şi tocmai azi se vorbea despre cărăbuşi la ştiinţele naturale, şi ar fi vrut să aducă măcar cîţiva. Intră repede în grădină şi scutură primul pom de care dădu. Se gîndea că, dacă o să aibă noroc, tot au să pice vreo doi-trei.

Ei, comedie! Dar ce înseamnă asta? Abia scutură puţin pomul şi din el începu să cadă o adevărată ploaie de cărăbuşi. Anişoara holbă ochii de mirare. Alergă repede la alt pom. La fel.

„Atîţia cărăbuşi! Vai de grădina noastră!" Cu lacrimile în ochi, fugi în casă şi spuse părinţilor ce a văzut. Nu mai era

timp de chibzuială. Trebuia lucrat repede, pînă ce nu se trezeau cărăbușii din amorțeală.

La treabă! In vreme ce Anișoara și cele două surori — Margareta și Lenuța — umblau să adune toți copiii vecinilor, cei mari scuturau pomii din grădină. Pomii tineri, firește, căci nimeni n-avea atîta putere, încît să scuture pomii cei bătrîni și noduroși! Cărăbușii cădeau ca florile din pom. Cît ai clipi, pămîntul fu acoperit de un covor viu, iar cărăbușii măturați și băgați repede în sac, cu lopețile.

După ce se isprăvi cu scuturatul pomilor tineri, porniră, cu bețe și prăjini, să curețe și pomii cei bătrîni. Și după ce isprăviră și treaba asta, putură să ducă în hambar doi saci plini de cărăbuși, cărora li se spulberă visul de a mai prăpădi grădina.

— Găinile noastre o să creadă de-acum încolo că în fiecare zi e sărbătoare, spuse rîzînd tatăl Anișoarei, în timp ce se duceau spre casă.

Anișoara își alese cărăbușii cei mai mari și-i puse într-o sticluță cu spirt. Era oare și Zazu printre ei?

Anișoara se grăbi apoi să se ducă la școală. Ajunse, ce-i drept, cam tîrziu, dar întîrzierea avea un temei, și pentru asta Anișoara a fost iertată.

Zaza avusese prin urmare dreptate, și fu una din puținele care au scăpat cu viață. Dar pînă la urmă, o să-i vie și ei rîndul.

Poate chiar azi sau mîine.

VIERMIȘOR

Pic! pic! pic! sar stropii de ploaie pe pămînt. Și cînd Ionel face ochi mici, i se pare că din cer cad sfori de apă, nesfîrșite sfori lungi de ploaie. Poc! poc! poc! fac stropii, izbind burlanul de lîngă fereastră.

— Of! suspină Ionel. Nu se mai isprăvește o dată și cu ploaia asta!

Ca la poruncă, cerul începe să se lumineze, și soarele rîde cu poftă, de parcă i-ar fi tras o păcăleală ploii. Acum plutește din nou, vesel, pe cer.

— Ia te uită, mămico! A ieșit soarele! Putem iar să ne plimbăm!

Nu numai Ionel, ci și Sanda e tare voioasă.

— Copiii mamei, mai aveți puțină răbdare... Nu vedeți ce ud e totul afară? Să mai bată soarele, să se mai usuce puțin, și apoi puteți să vă jucați în grădină.

Dar copiii se pornesc pe „lasă-ne, mămico dragă!" și iar „hai, mămico dragă!" pînă ce mămica amețește și le dă voie. Acuma, ține-te! Ionel și Sanda zboară din odaie și, trecînd prin bucătărie pe terasă, năvălesc ca vîntul în grădină. Ce bine e să umbli hai-hui! Și dacă îți intră și puțină apă în ghete, e și mai grozav! Și ce frumos e în grădină! Ce nu găsești aici? Un nuc atît de înalt, că-ți trebuie aproape o veșnicie să te cațări pînă-n vîrf... și un păr, și-un măr, și un cireș... adică trei cireși uriași. Și ce poftă îți vine să te urci pînă sus, sus. De! Cui nu-i plac cireșile, mai ales cînd sînt negre-negre, dulci ca zahărul și maari... uite-așa de mari! Unde mai pui că în grădină poți să umbli după cîrtițe, poți să privești cum mișună furnicile încolo și încoace și trag după ele cogeamite firimituri sau gîndaci morți, poți să cauți melci sau să prinzi fluturi. Iată de ce îi trăgea inima pe Ionel și pe Sanda să se ducă în grădină! Ce le păsa lor de cîteva picături de ploaie?

— Sanda, ia te uită, o rîmă! Tii! Ce de-a mai rîme! Ionel bate din palme și nu mai poate de bucurie. Grădina colcăie de rîme mari și mici, mai grase și mai subțiri. Ploaia le-a scos din pămînt.

— O să le strîng pe toate într-o cutie și o să le dau găinilor. Ce mult o să le placă! Și Ionel se apleacă să culeagă o rîmă.

— Ba ai să le lași în pace, spune Sanda. Tu nu știi că rîmele sînt și ele folositoare?

Dar Ionel, care nu împlinise încă șase ani, habar n-avea de așa ceva și nici nu se gîndea s-o asculte pe sora lui mai mare.

— Știi? Dacă lași rîmele în pace, o să-ți spun o poveste!

— Bravo! Dar să fie lungă de tot...

Pentru istorioare și povești, Ionel e totdeauna gata, și Sanda știe să povestească tare frumos.

— Ei, hai ascultă! începe Sanda. Într-o grădină atît de mare, că... dar Ionel o oprește.

— Păi, dacă nu începe cu „a fost odată", ce fel de poveste mai e și asta?

— Bine, să începem așa, dacă vrei tu... A fost odată o rîmă, mică, mică de tot. O chema Viermișor și trăia într-o grădină foarte mare. Și pentru că era tare mică, mama ei îi aducea bucate multe și gustoase, ca să ajungă și ea o rîmă adevărată, mare și puternică. Și Viermișor, cu fiece zi ce trecea, se făcea tot mai mare, și mai lungă, și mai dolofană. Într-o bună zi tatăl ei îi spuse:

— Viermișor, de acum ți-a venit și ție vremea. Ai crescut și ești destul de mare. Pornește-o în lumea largă și vezi cum poți s-o scoți la capăt fără noi. Întoarce-te peste o săptămînă și spune-ne ce ai văzut, ce-ai pătit și dacă te-ai purtat voinicește.

La rîme, o săptămînă e timp îndelungat, nu glumă, mai îndelungat decît la oameni. Cînd Viermișor auzi că trebuia să plece, se întristă cum nu se mai poate. Dar curiozitatea fu mai

puternică. „Ehei! Cîte nu sînt de văzut pe lumea asta", își spuse ea și porni la drum.

Dar n-a fost chiar așa de ușor cum își închipuise. Trebuia să sape, să tot sape mereu un drum prin pămînt. Osteni curînd și ieși la lumina zilei.

— Aici e bine! zise Viermișor și se întinse sub o frunză. Acolo, dedesubt, era mult prea întuneric. Aici însă se simțea în largul ei și, obosită cum era, adormi numaidecît.

În vis se făcea că o rîmă pe care o chema tot Viermișor era felicitată de toți, îmbrățișată și încărcată de daruri.

— Bine, dar eu sînt Viermișor! strigă ea în somn, deznădăjduită.

— Tu, Viermișor? Da' de unde! Nu ești tu! Viermișor a noastră e harnică și curajoasă. Ea nu se codește cînd trebuie să muncească și, fără să obosească, știe să sape galerii frumoase și trainice în pămînt. Tu, tu ce faci? Scormonești puțin pămîntul și apoi tragi chiulul. Tu nu ești decît o rîmă mică și neînsemnată.

Așa spuneau toți, și Viermișor se strecură de acolo, rușinată.

Deodată, Viermișor se trezi din somn. Trebui să mai treacă puțină vreme pînă să-și dea seama unde se află.

— Mda! Au dreptate! — recunoscu ea, — chiar dacă n-a fost decît un vis. Așa nu mai merge! Și plină de încredere, o porni la drum.

Primul lucru pe care-l întîlni în cale fu o tufă mare de liliac înmiresmat. Viermișor se tîrî cît mai aproape:

— Bună ziua, liliacule! Eu sînt Viermișor și tare aș vrea să-ți fiu cu ceva de folos.

— Viermișor? Așa, așa... Viermișor!... Știu eu cu ce-ai putea să-mi fii de folos? Nu-mi trebuie nimic. Și apoi... tu ești mititică... mititică de tot. Tu să-mi ajuți? Tu? Mă pufnește rîsul! Și liliacul se scutură, împrăștiind pe pămînt o adevărată ploaie de flori, pe cînd Viermișor se tîrî degrabă mai departe. De ce și-o fi bătut joc liliacul de ea, că doar venise la el cu gînduri bune?...

Viermișor se tîrî și se tot tîrî așa, pînă se înnoptă. „O să mă culc" își spuse și începu să-și caute un locșor potrivit. Tot căutînd, ajunse la o floricică tare necăjită.

— Sărăcuță surioară, ce ai? De ce plîngi? întrebă înduioșată Viermișor. Floricica își ridică puțin căpșorul, privind-o.

— A! Tu ești Viermișor? N-ai cum să-mi ajuți. Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni... spuse ea, plecîndu-și iar căpșorul.

— Dar ce ai? Ți-a făcut cineva vreun rău? Hai, spune!

Și pentru că Viermișor stăruia mereu, floarea îi povesti că mai are de trăit doar cîteva clipe. Rădăcina ei e strivită între pietre și pămînt zgrunțuros și se înăbușă.

— Nu mai plînge, floricică dragă, o mîngîie Viermișor. O să te ajut eu, o să vezi!

Viermișor se băgă în pămînt. În curînd nu se mai văzu. În urma ei rămăsese însă un gang. Și cu cît își făcea ea loc înainte, cu atît gangul se lungea. Viermișor ajunse astfel pînă la rădăcină și începu s-o ocolească, tot croind șanțuri, pînă ce crezu că rădăcina poate să se întindă și să se desfășoare în voie, în pămîntul afînat. Atunci Viermișor ieși iar la lumină.

Floricica nu mai sta acum cu căpșorul aplecat, ci privea veselă și voioasă spre cer.

— Iți mulțumesc din tot sufletul, Viermișor dragă! Tu m-ai scăpat de la moarte.

Viermișor tresări de bucurie la această laudă și se hotărî să ajute și pe alții! Pentru ziua aceea, însă, era prea obosită. Și, de îndată ce găsi un locușor călduț și umed, adormi într-o clipită.

A doua zi, cînd era gata să plece și tocmai își lua rămas bun de la floricică, fu cît pe ce să i se întîmple o nenorocire. Pășind mîndru și țanțoș, se apropia un cocoș, cu o găină după el. Fiindcă Viermișor încă nu știa ce înseamnă un cocoș sau o găină, nu se sperie de loc, și-l privi, uimită de minunatele culori ale penelor. Cînd găina și cocoșul fură aproape de tot, ea nici nu încercă să se ascundă. Dimpotrivă, se uită la ei și mai plină de admirație. Tocmai cînd Viermișor își făcea socoteala cum i s-ar potrivi și ei pe cap o astfel de creastă roșie, un strigăt asurzitor îi sparse urechile. Cotcodăcise găina! Și deodată, parcă se făcuse noapte. Ei, asta-i! Viermișor își frecă ochii. Încercă să se tîrîie la dreapta, dar se lovi de un zid. Încercă la stînga — alt zid. Și ce întuneric! Ce s-o fi petrecut oare? Viermișor era tare speriată, cînd deodată se făcu iar lumină, tot atît de neașteptat, cum se întunecase cu puțin înainte.

Floricica, văzînd-o cît e de speriată, începu să rîdă:

— Caraghioasă mai ești, Viermișor!

— De ce oare s-o fi făcut întuneric? întrebă rîma.

— Dar pe dumnealui Cocoșul și pe dumneaei Găina nu i-ai văzut?

— Ba i-am văzut și mi-au plăcut. Dar ce-are aface una cu alta? Nu înțeleg.

— Te-am acoperit cu petala mea cea mai mare, de aceea s-a făcut deodată întuneric în jurul tău.

Viermișor se supără.

— Nu-i frumos din partea ta să mă sperii cu astfel de glume

— Glume? Numai glumă n-a fost asta! O clipă numai să fi întîrziat, și n-ai mai fi fost! Găina te-ar fi zărit și, oho! acuma te-ai fi aflat în burta ei.

— Vai ce proastă sînt!... Adică tu mi-ai scăpat viața! Era rîndul ei să mulțumească, ceea ce făcu cu prisosință și își luă totodată rămas bun.

Rătăci mai departe, fără să i se întîmple ceva mai de seamă.

După cîteva zile ajunse în grădina unei bătrîioare. Cînd ajunse în mijlocul grădinii auzi niște suspine. Cine să fie? Privi împrejur și nu văzu pe nimeni. Și totuși, cineva ofta. Dar ce-i asta? Ei, comedie! Chiar lîngă Viermișor, gemea... un morcov! Și lîngă el un altul și încă unul, și încă unul... Un strat întreg de morcovi ofta și gemea.

— Bună dimineața, morcovi dragi! Dar ce-i cu voi de vă tînguiți așa de jalnic?

— Ție ți-e ușor să vorbești! Ești liberă, poți să te plimbi unde vrei... Poți să faci ce dorești... Dar noi? Noi nu putem nici să ne mișcăm, nici să ne ajutăm singuri.

— Ne înăbușim! Ne înăbușim cu toții!

Și se porni un bocet și o văicăreală, de mai-mai s-o zăpăcească pe Viermișor.

— Ci încetați odată! — se răsti ea la morcovi, — și spuneți-mi mai bine ce e cu voi. Nu înțeleg nimic.

Se făcu liniște, și unul dintre morcovi începu să povestească. Așa a aflat Viermișor că morcovii n-au loc îndeajuns. Brazda era prea mică, morcovii se înmulțiseră peste măsură, și mătușica era prea slabă ca să mai prășească și stratul lor. Puterile abia îi ajungeau să îngrijească stratul de ridichi. Așa că morcovii rămăseseră și neprășiți, și neafînați, și zăceau în pămîntul uscat și tare, claie peste grămadă. Nu puteau nici să crească, nici să înflorească.

„Ce-i de făcut? Greu de scos la capăt!" Viermișor rămase pe loc, chibzuind.

— Am găsit! izbucni ea voioasă. O să meargă treaba strună. Aveți puțintică răbdare, dragii mei! Mă întorc curînd și am să vă scap! Și Viermișor o luă din loc.

Dar vai! Drumul era lung, și grădina de-acasă — departe. Singură nu putea să facă ceea ce-și pusese în cap. Viermișor era foarte îngrijorată.

— Hei, Viermișor! Ce-i mutra asta acră pe tine? o întrebă o lăcustă. Nu mai fi tristă!. Uită-te la mine! Veșnic veselă și zglobie! Și, ca să-și întărească spusele, lăcusta făcu vreo cîteva sărituri strașnice.

— N-ai vrea să mă ajuți, lăcustă dragă? Lasă-mă să mă urc pe spatele tău, și tu să mă duci pînă la grădina Lizicăi. Te rog, te rog din suflet... îi spuse Viermișor.

— Fie!... dar asta numai pentru că m-ai rugat atît de frumos. Urcă-te!

Viermișor se urcă pe spatele lăcustei și, hopa-hopa, hopa-

hop, lăcusta o luă razna pînă la grădina cea mare. Viermişor era ameţită şi se minuna grozav că a ajuns cu bine, fără să fi căzut pe drum.

— Tare mult îţi mulţumesc, dragă lăcustă, spuse ea. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

— Lasă, lasă! răspunse lăcusta, şi dintr-un salt sări peste zidul grădinii, în vreme ce Viermişor se îndreptă spre culcuşul numeroasei sale familii.

Toţi o năpădiră cu întrebările:

— Tu eşti, Viermişor?

— Dar bine, n-a trecut nici o săptămînă!

— Ce s-a întîmplat?

Viermişor începu să povestească. Şi cînd rîmele auziră în ce amar şi nevoie se zbat sărmanii morcovi, se ridicară cu toatele să le vină în ajutor. Numai una rămase acasă, să păzească proviziile — frunze putrezite şi rădăcini.

— Staţi puţin! le opri o rîmă bătrînă. Dacă-mi aduc eu bine aminte, am mai săpat un gang odată, pînă la grădina ceea. O clipă, să-mi amintesc... Sigur că da! Aici e! În graba mare, rîma dădu la o parte cîţiva bulgări de pămînt şi iată că se ivi intrarea unui gang.

Gata! Cu toţii înăuntru! Repede, repede!

Ajunseră curînd la morcovi.

Ce mult se bucurară morcovii! Atîtea rîme! De unde răsăriseră, aşa, deodată? Dar n-au trebuit să-şi bată prea mult capul, pentru că Viermişor le spuse că veniseră să-i ajute.

Rîmele îşi împărţiră lucrul şi... ţine-te! Săpară galerie lîngă galerie, în pămîntul uscat, scormoniră încolo şi-ncoace, pînă ce pămîntul pietros deveni moale ca puful.

— Aşa! S-a făcut! spuse mulţumită rîma cea bătrînă. Broboane mari de sudoare îi curgeau pe faţă. Nu-i aşa că acuma vă simţiţi mai bine, morcovilor?

— Vă mulţumim din suflet, răspunseră morcovii. Fără îndoială că răsuflăm mai uşor. Dar chiar aşa, prea bine n-o să ne meargă.

— De ce, mă rog? întrebă Viermişor, uimită. Doar acuma aveţi un pămînt afînat, în care apa poate să se scurgă pînă la rădăcină. Ce mai vreţi?

— Să nu care cumva să bănuiţi că ne sclifosim sau că sîntem nerecunoscători, răspunse un morcov. Dar vedeţi că lucrurile stau cam aşa cu noi: un morcov nu poate să crească mare, frumos şi rotund, decît dacă are loc destul. Şi loc... nu avem! Şi nici să ne izgonim unul pe altul nu vrem, fiindcă ne iubim foarte mult.

Cît de trişti erau morcovii!

— Mde! Greu de scos la capăt! Rîma cea bătrînă clătină îngrijorată din cap.

În timp ce se frămîntau şi chibzuiau ce-i de făcut, uite că din casă vine bătrîioara, şontîc-şontîc. Luase sapa de după uşă şi venea drept la stratul de morcovi.

— Vai, săracii morcovei! Acuma că m-am odihnit puţin a venit şi rîndul vostru.

Începu să sape şi se minună grozav cît de uşor intră sapa în pămînt. Habar n-avea că, înaintea ei, Viermişor cu întreaga familie munciseră cu atîta rîvnă.

Rîmele se ascunseseră sub frunzele stratului vecin şi se bucurau cînd bătrîna scotea cîte un morcov şi-l punea în alt strat.

Viermişor se întoarse acasă mîndră, împreună cu toţi ai ei. Dovedise că e o rîmă de ispravă.

*
* *

I-o fi plăcut oare povestea asta lui Ionel? Că de început, a început cu „a fost odată!"... Voi ce credeţi?

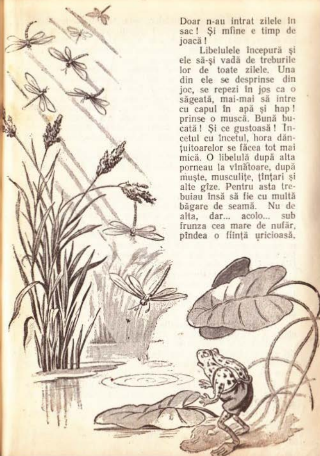

LIBELULELE ZGLOBII

Era într-o dimineață frumoasă de vară. Soarele își trimitea razele pe pămînt, ca să aducă oamenilor lumină și căldură și să deștepte totul la viață nouă. Una din raze, curioasă și îndrăzneață, o luă mai repede la picior și merse o bună bucată de drum, pînă ajunse într-un loc tare frumos. Era un iaz mare, mare, plin de păpuriș. Ca să-i treacă mai repede vremea pînă să vină și surioarele ei, raza de soare începu să cicălească un băiețel care sta lungit pe iarbă și dormea. Îi aluneca mereu peste obraz și-i țopăia în jurul nasului.

Se sucea băiețelul ba la dreapta, ba la stînga, dar gîdilatul și pișcatul nu încetau. Hapciu! Hapciu! Îl apucase strănutul, și dintr-o săritură fu în picioare. Ei, drăcie! Și-și freca ochii somnoroși. Dar raza de soare își rîdea în pumnișori și se bucura de renghiul pe care-l jucase.

Ia te uită! Deodată iazul începu să scînteieze de parcă deasupra lui s-ar fi învîrtit în horă mii de globulețe de soare. Băiețelul căscă ochii și gura a mirare, în vreme ce raza de soare sălta de bucurie, de colo, colo. Ce frumos! Ce minunat era! Și, țușt! fără să se gîndească mult, raza de soare se și strecură în mijlocul roiului de libelule zglobii, prinzîndu-se în joc cu ele. Le vedeai țîșnind ca niște săgeți, în văzduh, pentru ca în clipa următoare să se lase jos. Speriat, băiețașul sări după ele, încercînd să le prindă. Nici o teamă! Libelulele n-au pățit nimic! Se bucurau jucîndu-se și fugărindu-se cînd sus, cînd jos. Ba pluteau ca niște bărci cu pînze, aproape nemișcate, deasupra apei, ba făceau tumbe și sărituri de toată drăgălășenia. Și, printre ele, raza noastră de soare era cea mai zburdalnică și mereu în frunte. Privirile ei se răsfrîngeau în aripioarele străvezii ale libelulelor, și se oglindeau în trupul lor zvelt și lucitor. În cele din urmă se îndreptă speriată către înaltul cerului. Ehei! Soarele făcuse în vremea asta cale lungă și era timpul pentru ea să se grăbească. S-a isprăvit cu joaca! La datorie! Raza mai făcu repede o tumbă și o porni la drum. Mai trebuiau să fie treziți mulți somnoroși!

Doar n-au intrat zilele în sac! Și mîine e timp de joacă!

Libelulele începură și ele să-și vadă de treburile lor de toate zilele. Una din ele se desprinse din joc, se repezi în jos ca o săgeată, mai-mai să intre cu capul în apă și hap! prinse o muscă. Bună bucată! Și ce gustoasă! Încetul cu încetul, hora dănțuitoarelor se făcea tot mai mică. O libelulă după alta porneau la vînătoare, după muște, musculițe, țînțari și alte gîze. Pentru asta trebuiau însă să fie cu multă băgare de seamă. Nu de alta, dar... acolo... sub frunza cea mare de nufăr, pîndea o ființă uricioasă,

o broască... Vrăjmaşa libelulelor... sta la pîndă, nemişcată. Dacă vreo libelulă mai uşuratică şi mai nepăsătoare se apropia de ea, hap! făcea broasca. Şi biata libelulă se zbătea zadarnic pe limba lungă şi lipicioasă a broaştei. Scurta ei viaţă se isprăvea astfel prea de timpuriu.

Numai două libelule mai zburdau deasupra apei. Nu se mai săturau de jucat şi zbenguit! Erau cele două prietene, Subţirica şi Gingaşa. Să vîneze? Dar ce, ele sînt proaste să prindă ţînţari, cînd e aşa de bine să zburzi la soare? Să prinzi ţînţari e plictisitor. Dar să joci? Asta, da! Ce minunat e să joci! Şi iată-le zburînd neobosite sus, jos, dreapta, stînga. Cînd se arată mai iscusită Subţirica, cînd Gingaşa. Şi uite, soarele e acum tocmai deasupra lor, iar broasca Gurămare nu se mai vede.

Gingaşei începu să-i cam ghiorăie stomacul de foame.

— Lasă, — îi spuse Subţirica, — prindem două-trei musculiţe şi ne trece foamea.

Chiar aşa şi făcură. Fiecare din ele înghiţi în grabă cîte doi ţînţari nenorociţi, cu aripile zdrenţuite. Alţii mai buni nu se lăsară prinşi, căci, de, şi meşteşugul ăsta se cere învăţat! Iar libelulelor noastre nu prea le era pe plac învăţătura. După ce şi-au potolit puţin foamea, o luară cu joaca de la capăt, şi au zburdat, şi au dănţuit pînă spre seară. Abia cînd soarele se duse să se culce în aşternutul lui de nori, se lăsară şi ele de joc şi căzură obosite în patul lor din păpuriş. Sora mai mare a Gingaşei clătină din cap a dojană:

— Nesocotito! Unde vrei să ajungi? Şi încercă s-o sfătuiască de bine. Dar sfaturile ei — vorbe aruncate în vînt! De oboseală, Gingaşa adormise pe dată, după ce mai înghiţise în pripă cele două musculiţe pe care sora ei mezină i le strecurase pe ascuns.

Aşa se petrecură lucrurile zi după zi, zi după zi, pînă cînd... Ei, ia spuneţi, pînă cînd credeţi?

Subţirica şi Gingaşa se făceau, văzînd cu ochii, mai subţiri şi mai pirpirii, şi, se înţelege, şi mai fără de putere. N-au învăţat nici să prindă musculiţe şi nici cum să se păzească de duşmani. Atunci s-a întîmplat nenorocirea...

Era o zi ca toate zilele. Soarele rîdea, cerul era strălucitor şi albastru, libelulele îşi jucau hora, iar broasca Gurămare sta la pîndă.

— Ia te uită, Gingaşo, ce ştiu eu! Şi Subţirica se repezi în adînc.

Dar vai! Gurămare sta la pîndă. Hap! făcu broasca.

— Gingaşo! Gingaşo! strigă înspăimîntată Subţirica şi, cu chiu cu vai, abia izbuti să scape, prinzîndu-se de trestia cea mai apropiată. Aripioara mea, aripioara mea!

Biata Subţirica! Ce i se întîmplase? Noroc că broasca o atinsese numai în treacăt, aşa că scăpase cu viaţă. Gingaşa, care între timp venise lîngă ea, încerca în zadar s-o liniştească.

— Niciodată n-am să mai pot zbura! se văicărea Subţirica. O aripioară era despicată la mijloc, şi o parte se desprinsese şi atîrna. Ce-am să mă fac, ce-am să mă fac?

— Ştii ce? spuse Gingaşa. O să te ducem la Clinica pădurii. Acolo o să te vindeci fără doar şi poate.

Chemă repede cîteva libelule, făcură în grabă o targă de papură, culcară bolnava pe targă şi, fîfrrr! se înălţară cu ea în văzduh. Au trecut peste iaz şi peste-o vale, zburînd pînă la pădure. Aici însă le cam prinse frica. Împărăţia lor era iazul şi păpurişul. Pădurea le era străină.

În sfîrşit se văzură şi în pădure: dar pădurea era mare şi întunecoasă. Încotro s-o apuce?

— Să rugăm pe cineva să ne arate drumul, spuse Gingaşa.

— Unde vreţi să mergeţi? se auzi deodată o rădaşcă, răsărită de undeva.

Vai ce spaimă au tras libelulele cînd au zărit-o! Au răspuns însă curajoase:

— La Clinica pădurii.

— Apoi nu-i prea departe, spuse rădaşca. Zburaţi drept înainte, pînă veţi da de stejarul cel mare; de acolo o luaţi la stînga, şi după vreo sută de bătăi de aripă o porniţi iar la dreapta.

Libelulele mulţumiră şi îşi luară numaidecît zborul într-acolo, nu fără să mai fi aruncat o privire asupra coarnelor

mari şi înspăimîntătoare ale rădaştei. Au zburat şi-au tot zburat, pînă ce au ajuns la stejarul cel mare. Acolo trebuiră să poposească puţin, pentru că erau grozav de ostenite. Mai ales Gingaşa era tare slabă şi nu le putea ţine pasul. De! Aşa-i cînd n-ai minte şi toată ziulica nu faci decît să te zbengui! Dar Gingaşa cea fluşturatică rîdea şi acuma, nepăsătoare, şi după ce s-au odihnit puţin îşi văzură de drum înainte, pînă ce ajunseră la Clinica pădurii.

— O! Ce oaspeţi neaşteptaţi! îi întîmpină doctoriţa Veveriţa.

— Bolnavi, nu oaspeţi, o lămuri Gingaşa.

— Poftiţi! Poftiţi înăuntru!

Libelulele o duseră pe Subţirica înăuntru şi puseră targa pe podea.

— Hm! hm! făcu doctoriţa, cînd văzu aripa ruptă, şi clătină îngrijorată din cap. Hm! hm! Suci aripa la dreapta, o suci la stînga, o ridică, o lăsă să cadă...

— Aripa trebuie pusă în ghips, şi cît stai cu ghipsul, trebuie să rămîi aici.

Subţirica suspină.

— Rămîn bucuroasă, spuse ea, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Rămîn, numai să pot zbura ca mai înainte!

— O să zbori, n-avea teamă! o linişti doctoriţa. Înainte ca rîndunelele să-şi ia zborul spre miazăzi, veniţi să vă luaţi surioara.

Libelulele spuseră „la revedere" şi făcură cale întoarsă spre casă.

Zilele treceau. Gingaşa nu mai avea acum nici o tovarăşă de joc şi se zbenguia singură, zburînd peste iaz. Dar nici nu învăţase nimic de pe urma nenorocirii ce i se întîmplase Subţiricăi. Era şi mai zburdalnică. „Oricine poate să aibă o dată ghinion", spunea ea, şi nimeni nu putea s-o îndrepte pe calea cea bună... Pînă cînd... Pînă cînd într-o zi, mai-mai s-o păţească şi ea.

Gingaşa zbura ca de obicei peste iaz, zbenguindu-se în fel şi chip. Tocmai izbutise să facă vreo cîteva rotocoale straşnice şi se lăsă obosită să cadă în păpuriş. Acolo însă, groză-

vie! Gingaşa rămase încremenită: Gurămare! Nici la două bătăi de aripă de ea sta broasca cea lacomă. Gingaşa nu putea zbura mai departe, pentru că nu mai avea putere. Era prea obosită. De frică o trecuseră toate năduşelile. În clipele astea îşi dădu seama cît de nesocotită fusese. Era însă prea tîrziu.

Hap! auzi ea deodată. Se opinti cu mare greutate şi izbuti să se tragă îndărăt, bătînd de două ori din aripi. Mai mult nu putea. „Gata. S-a isprăvit", gîndi ea tristă, închizînd ochii.

Dar de ce întîrzia Gurămare atîta? Ce aştepta? Deschise ochii, mai bătu puţin din aripi, ca să se mai îndepărteze cît de cît. Dar broasca? Unde s-a făcut nevăzută broasca? Să fi visat oare? Ce vis înfioră-

tor! Brrr! Se scutură toată. Ce vorbă! Gurămare nu se mai afla acolo, dar... Trei paşi ceva mai departe, o barză îşi curăţa cu poftă ciocul lung. Broaştele i-au plăcut totdeauna cel mai mult! Şi Gurămare a fost şi mare, şi grasă! O adevărată trufanda!

— Da, da, micuţă şi zvăpăiată Gingaşă! Erai s-o păţeşti rău de tot! Dar ţine minte că n-am să pot întotdeauna să-ţi vin în ajutor! Trebuie să ştii să te ajuţi singură!

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc din suflet, vere Cioc-lung! N-o să mai fiu niciodată atît de neprevăzătoare şi fluşturatică.

Dacă ar fi fost în stare, Gingaşa ar fi început să dănţuiască de bucurie. Dar acum trebui mai întîi să aştepte să-i treacă spaima, ca să poată zbura la celelalte libelule şi să le povestească ce i se întîmplase. Asta i-a fost învăţătura, şi Gingaşa a hotărît să se schimbe. Şi s-a ţinut de cuvînt.

Cînd Subţirica fu iar sănătoasă şi se întoarse acasă, libelulele puseră la cale o serbare mare, la care au fost poftite şi doctoriţa Veveriţa de la Clinica pădurii, şi rădaşca. Şi cred că aţi auzit că Gingaşa a cîştigat premiul întîi şi cununa de stuf la concursul de prins muşte. Cine n-a ştiut, află acum şi se bucură împreună cu noi că, în sfîrşit, mica libelulă ştie şi ea ce se cuvine să facă şi ce nu.

SPRINTENICA ŞI LENEVICĂ — CEI DOI VIERMI DE MĂTASE

— Ilenuţo! Ia te uită! Unul... şi încă unul! Ura, primii noştri viermi de mătase!

Săndel şi Ilenuţa porniră o horă în jurul odăii, rîzînd şi chiuind de bucurie. Păi te cred! In cutiuţa cu nenumărate ouşoare începuse să se mişte ceva. Doi viermi de mătase n-au mai vrut să stea la strîmtoare în ouşorul lor şi, poc! au spart peretele şi au scos capul afară. Aa! Dar aici e cu totul altfel decît în cămăruţa întunecoasă în care fuseseră închişi pînă acum! Cît ai clipi, un vierme ieşi cu totul din ouşorul lui albăstriu şi începu să se întindă în voie. Puţin mai departe zări pe cineva care scosese şi el capul din ou şi se uita la „lume", tot atît de curios ca şi dînsul.

— Frăţioare, frăţioare, ieşi şi tu afară! Aici poţi să sari şi să te zbengui cît pofteşti! strigă Sprintenică, viermele cel zglobiu.

— Eh! Şi în oul meu stau destul de bine. Nu-i nici o grabă! răspunse Lenevică, celălalt vierme, în vreme ce se tîra afară din ou.

— Credeţi c-o să trăiţi cît lumea? Grăbiţi-vă! Timpul nu stă pe loc! se auzi deodată o voce subţirică. Sprintenică şi Lenevică ridicară, miraţi, privirile. In văzduh plutea o fiinţă care nu semăna de loc cu dînşii. O vedeau pentru prima oară.

— Eu sînt musca Bîza. Vin de foarte departe şi cîte n-am văzut!

— Poţi să ne spui de ce viaţa noastră e atît de scurtă? întrebă Lenevică speriat.

— De ce? De ce? Pentru că... pentru că... pentru că aşa este. Trăiţi numai şase-şapte săptămîni, spuse Bîza.

— Hu! Hu! Hu! începu să bocească Lenevică.

— Mă, plîngăreţule! Crezi că o să trăieşti mai mult dacă urli aşa? Cu asta n-ai făcut nimic. Vezi mai bine de-ţi întrebuinţează timpul cu folos, spuse Sprintenică.

— Ai dreptate, răspunse Lenevică, deşi încă nu-i trecuse supărarea. Apoi se năpusti cu lăcomie asupra fragedelor frunze de dud, pe care Săndel tocmai le pusese în cutioară.

— Trebuie să fac ceva. Numai că nu ştiu încă ce şi cum. Ca prin vis îmi amintesc că mămica mea dragă îmi şoptise ceva. Deşi eram închis în găoacea oului, parcă-o auzisem cîntînd: „Toarce, toarce, Sprintenică, fiul meu drag!" Şi apoi parcă-mi mai spunea că am să cresc mare şi o să zidesc o casă minunată. Chiar aşa am să fac! Şi Sprintenică începu şi el să mănînce: Bună mîncare! Dacă o să avem mereu frunzişoare fragede ca astea, tare bine o să ne meargă!

La început, în cutie se tîrau numai cei doi viermi, Sprintenică şi Lenevică, şi se distrau dîndu-se de-a dura pe ouşoarele rotunde. Apoi se făcură patru-şase-zece-treizeci, şi pînă la urmă nu mai era chip să-i numeri. Săracii de ei! Nici să se mişte nu mai puteau în cutiuţa aceea mică! Stăteau înghesuiţi ca boabele într-o păstaie.

Cînd veniră însă acasă Săndel şi Ilenuţa, se şi schimbă faţa lucrurilor. Acum viermii stăteau pe o scîndură lată. Cum însă mereu ieşeau alţi şi alţi viermi din ouşoare, şi locul acesta deveni îngust. În sfîrşit fură duşi într-o cameră mare, luminoasă, de curînd văruită şi aşezaţi pe paturi late de lemn.

— Frumos mai e acum la noi, Lenevică, zise Sprintenică. Ia te uită numai cîte etaje sînt!

Şi cît loc avem! Aici la etajul al treilea, ne bate soarele drept în faţă. Oare fraţilor de jos le-o fi atît de bine şi de cald cum ni-i nouă?

— Numai să nu cădem, spuse grijuliu un vierme, ce se avîntase prea aproape de marginea patului şi privea în jos.

— Dacă o să fiţi cuminţi, n-o să vă fugăriţi pe margine şi n-o să faceţi prostii, n-o să vi se întîmple nimic, se auzi iar vocea înţeleptei Bîza, care pe dată se şi făcu nevăzută.

Au trecut cîteva zile. Sprintenică fu deşteptat din somn de nişte strigăte de uimire.

— Ia priviţi la Sprintenică al nostru, cum s-a schimbat peste noapte! Ce mare şi frumos s-a făcut! Toţi se mirau. Chiar şi Sprintenică se pipăia şi nu-i venea să creadă şi nu înţelegea ce se petrecuse cu el. Era mult mai mare ca pînă atunci şi purta o haină de culoare mai deschisă.

— Acolo... acolo... uite încă un Sprintenică, strigă deodată un vierme şi toţi se înghesuiră. Ce să vezi? Era Sprintenică aşa cum îl ştiau cu toţi. Numai că tare mai era caraghios stînd aşa, ţeapăn şi nemişcat! Ce-o fi oare?

— Proşti mai sînteţi! se auzi o voce cunoscută, din văzduh. Voi nu vedeţi că asta e pielea veche a lui Sprintenică? Numai pielea. Înăuntru n-are nimic-nimic decît aer; atîta tot! Sprintenică şi-a ieşit din piele! Şi vouă o să vi se întîmple la fel, tuturor! De patru ori o să vă schimbaţi pielea, Şi Bîza, căci ea fusese, zbură mai departe.

Viermii de mătase se uitau cu uimire unul la altul. Asta-i bună!

Bîza avea dreptate. Din ce în ce mai mulţi viermi îşi ieşeau din pielea care se făcuse prea strîmtă şi-şi puneau o haină nouă. Pe măsură ce creşteau, le creştea şi pofta de mîncare. Săndel şi Ilenuţa trebuiau să aducă din ce în ce mai multe frunze.

De trei ori pînă acum îşi schimbaseră viermii pielea, cînd, într-o bună zi, Bîza veni iar să-i vadă.

— Vă salut cu tot respectul, spuse ea lui Sprintenică şi Lenevică, cu care se împrietenise. Aşa da! Voi nu faceţi de ocară bătrînul şi preacinstitul vostru neam.

— Ce vrei să spui? o luă repede Sprintenică. În jurul celor trei se strînseră roată o mulţime de ascultători.

— Ascultaţi şi voi! Cum nu prea aveam multe de făcut, ce mi-am zis? Bizo, ia hai să mai vezi ce fac cei doi copii. Poate mai găseşti pe la ei vreo felie de pîine cu unt sau cu marmeladă, să mai guşti şi tu pe furiş cîte puţin! Cînd colo, nimic. Nici urmă de marmeladă! Săndel tocmai o asculta pe Lenuţa dacă ştie bine lecţiile...

— Şi ce ne priveşte asta pe noi? In loc să ne laşi să mîncăm liniştiţi...

— Sigur! Cine putea să fie decît Lenevică! Ţi-i gîndul numai la mîncat şi la dormit. O să plesneşti de gras ce eşti! Tocmai pentru că vă priveşte pe voi am venit repede aci! Ia închipuiţi-vă, despre ce vorbea Ilenuţa? Vorbea despre voi, despre viermii de mătase. Spunea că neamul vostru are o vechime de mii de ani şi că aţi fost aduşi de departe, de foarte departe, din ţara în care oamenii au pielea galbenă, părul negru şi ochii oblici, din China.

— Atît de bătrîni sîntem?

— Voi nu! Voi aţi venit pe lume aici, la noi. Dar de acolo au venit strămoşii voştri.

— Or fi fost ei strămoşii noştri vestiţi, dar noi sîntem nişte bieţi viermi, mărunţi şi fără însemnătate, spuse Sprintenică tare necăjit.

— Haida de! Astea-s vorbe de clacă! Păi de ce credeţi voi că vă îngrijesc Săndel şi Ilenuţa? Voi nu ştiţi cît de preţios e firul pe care-l toarceţi? Ia uitaţi-vă colo pe fereastră. Tocmai trece mama Ilenuţei. Vedeţi ce rochie frumoasă are? Şi cămăşile lui Săndel... Toate sînt făcute din firul vostru...

Şi a trecut vremea. Viermii şi-au schimbat pielea de patru ori, s-au făcut mari şi puternici, şi într-o bună zi au început să toarcă. Tot Sprintenică a fost cel dintîi. „Toarce, toarce, fiul meu", cîntecul pe care Sprintenică îl auzise pe cînd mai era în ou, îl îndemna să fie şi mai harnic. Torcea şi lipea, torcea şi lipea. Şi ca el făceau toţi ceilalţi viermi.

Oare chiar toţi? Nu. Toţi, afară de Lenevică.

— Ce-i cu tine, Lenevică? Tu nu vrei să-ţi faci gogoaşă? Măi, că leneş mai eşti! dădu din umeri Bîza, cu dispreţ, şi-şi văzu de zbor.

— Ce să mă grăbesc? Am timp. Şi aşa o să trebuiască să mă chinuiesc destul, spuse Lenevică, mîncînd mai departe. Nu se mai sătura de atîta mîncat şi găsea că viaţa e frumoasă şi plăcută, numai dacă nu munceşti.

Din ce în ce se vedeau mai puţini viermi şi din ce în ce mai multe gogoaşe frumoase, rotunde, aurii. Şi dintre toate, cea mai frumoasă şi cea mai mare era minunata căsuţă a lui Sprintenică. Işi ţinuse cuvîntul.

Dar Lenevică? Atunci cînd se gîndise şi el „eh! acuma pot s-o încep şi eu, încetişor", da, cînd voise şi el, în silă, să se înfăşoare în gogoaşă, era prea tîrziu. Se îmbuibase şi se îngrăşase atît de mult, că nici nu mai putea să se mişte. Rămase locului şi adormi iar, fără să-i pese. Numai că a doua zi îşi pierdu haina lui albă frumoasă şi căpătă una verzui-cenuşie, care din ce în ce se făcea mai întunecată şi mai urîtă. Şi a treia zi se sfîrşi cu el! Cînd Săndel şi Ilenuţa zvîrliră în foc resturile de frunze, îl zvîrliră şi pe Lenevică. Acolo îl împinsese lenevia.

Pe Sprintenică şi pătuţul lui auriu de mătase, îl duseră însă la oraş, într-o casă mare, cu multe ferestre. Acolo l-au îngrijit şi alintat, pînă ce într-o bună zi a ieşit din gogoaşă, ca un minunat fluture argintiu. Nimeni n-ar fi recunoscut în el pe Sprintenică cel de odinioară.

Fluturi ca el mai erau mulţi în odaia aceea şi toţi ieşiseră din gogoaşele cele frumoase. Acuma scoteau şi ei ouşoare din care aveau să iasă alţi viermi de mătase, şi apoi iar alţi fluturi frumoşi şi harnici.

Şi toţi vor toarce, vor toarce mereu un fir subţire, subţirel. Şi în torsul acesta vor trăi mai departe, peste urmaşi şi urmaşi. Şi fiecare va recunoaşte, în ţesătura gingaşă, munca neobosită a viermilor de mătase.

Şi Sprintenică scotea ouă, nenumărate ouşoare mici, albastre, şi fiecărui viermişor care dormea acolo, înăuntru, îi cînta la ureche, cu dragoste, prin peretele oului: „Toarce, toarce, fiul meu drag!"

CUPRINS

LEI 2,20